

BUGEFARZE

Orice reproducere oprită.

Cărți pentru popor.

Răspândirea culturii în popor e problema cea mai importantă și totodată cea mai grea a vremurilor în cari trăim, la care noi cărturarii trebuie să ne gândim în fiecare clipă a vieții noastre. Căci, până când nu vom avea o țărănime cultă, toate visurile ce ni le făurim despre viitorul poporului nostru vor rămâne... visuri. Neamul nostru numai atunci va putea ajunge să-și cârmuiască singur soarta în lume, când noi cărturarii ne vom apropia sincer de țărănime, când vom lucra desinteresat pentru trezirea ei la conștiință, când vom reuși să o prefacem într-o forță economică, intelectuală și morală stăpână pe destinele ei.

Nu vrem să zicem că până acum nu s'a făcut nimic pentru deșteptarea și întărirea țărânimii. Dimpotrivă, ne-am străduit din răspuțeri să ocrotim interesele poporului și să ne îngrijim de educația lui. Mai bine de jumătate de veac, pe lângă biserici am înființat școale populare aproape în toate comunele, cari școale până de curând au fost susținute în cea mai mare parte de țărani. Dar învățământul primar a înaintat greu și abia astăzi începe să aducă roade, când avem mai multe mii de țărani cari știu ceti și scrie și cari susțin mai multe foi populare.

Ne-am îngrijit de scăparea țărânimii din ghiarele uzurii, înființând institute de credit și economii, cari i-au înlesnit cumpărări de pământuri și i-au ușurat creditul în întreprinderile ce le-a făcut. În unele părți ne-am îngrijit chiar și de educația lui economică, prin ținerea de prelegeri populare și prin aranjarea expozițiilor economice. Și am mai

întrebuințat o mulțime de alte mijloace pentru a face din țărâtimea noastră o țărâtime conștientă și puternică.

Și cu toate acestea vedem, cu adâncă durere, că dintre neamurile țerii, neamul nostru e aproape cel din urmă atât în privința culturală cât și în cea economică. Poporul nostru dela sate în cele mai multe părți trăește și astăzi acelaș traiu simplu și primitiv ca al strămoșilor de acum câteva veacuri.

Toți câți ne dăm seama de starea tristă, în care se sbuciumă o mare parte a țărânimii noastre, dacă durerile ei sunt într'adevăr și ale noastre, dacă credem că soarta ei hotărăște soarta neamului nostru întreg, trebuie să căutăm a ne da seama cari sunt cauzele înapoierii în care se găsește, trebuie să ne dăm silința a cunoaște cât mai bine aceste cauze, ca să le putem înlătură cu mai mare ușurință.

Cauza principală a înapoierii, a stării triste, în care se găsește țărâtimea noastră, e lipsa unei munci sistematice și stăruitoare pentru educația lui economică, intelectuală și morală. Toate străduințele noastre, pornite din cele mai bune intențiuni, au fost niște încercări răslețe și întâmplătoare, cari adeseori n'au fost determinate numai de interesele țărânimii. Să luăm de pildă școala. După părerea noastră școala poporală n'a avut nici în trecut și nu are nici astăzi în vedere trebuințele practice de viață ale țărânimii; ea nu se întemeiază pe principiile de viață ale poporului dela țară; ea nu urmărește educația țărânimii ca țărâtime, ci e călăuzită de niște principii pedagogice cari au

scăpat și scapă din vedere scopul practic al educațiunii și instrucțiunii populare. De aceea nici nu există deosebire între planurile de învățământ pentru școlile primare dela orașe și pentru cele dela sate. Și noi socotim că asta e o greșală fundamentală. Școala primară dela sate ar trebui să fie cu totul alta ca cea dela orașe, fiindcă și condițiile de viață la orașe sunt cu totul altele ca la sate. Dacă învățământul teoretic de astăzi ar fi înlocuit cu unul practic, care ar pregăti pe băieții de țaran pentru viața de gospodari, credem că rezultatele școlii ar fi înzecit mai mulțumitoare, iar înaintarea țărănimii s'ar face dela sine, căci, în acest caz, școala ar fi o pregătire pentru viață, o parte întregitoare a ei. Însuș profesorul de pedagogie din Iena, Dr. W. Rein, spune că „băieții de țaran trebuie înzestrați numai cu acele cunoștințe și îndemnări, de cari are lipsă muncitorul pentru a fi un element util în munca mehanică și pentru a fi iscusit în creațiunea bunurilor“¹⁾. Dar aceste principii s'au urmat prea puțin și nici nu stă în puterea noastră să le aplicăm în planurile de învățământ, cari ni se impun de sus.

Dacă cercetăm mai deaproape organizația noastră economică de astăzi, vedem că nici aceasta nu are în vedere numai interesele țărănimii. Institutede de credit și de economii, cari s'au înființat în deceniile din urmă, au fost chemate la viață în primul rând de interesele capitaliste ale cărturării; ele au fost totatătea imitațiuni ale institutelor similare create de burghezia altor neamuri cu cari am venit în atingere la orașe. Dacă, în acelaș timp, ne-am fi îngrijit să înființăm și o rețea de cooperative la sate, cum au făcut, de pildă, Sașii, am fi dovedit că știm lucra sistematic pentru întărirea economică a țărănimii, am fi dovedit că înțelegem importanța ce o are poporul în organismul vieții noastre sociale și naționale. În vremea din urmă, din fericire s'a și început o propagandă întinsă pentru organizarea țărănimii prin tot felul de cooperative. Începuturile sunt timide și au să lupte cu multe greutate, dintre cari pe cele mai multe le creăm noi înșine. Dar idea va răsbli

¹⁾ Erziehungs- und Bildungsideale. Göttinger Arbeiterbibliothek. II. Band, 9. Heft.

și va reformă întreagă viața noastră națională.

Tot cam așa am procedat noi cărturării decâteori a fost vorba să promovăm cultura poporului prin cărți, prin prelegeri etc. Foarte puține dintre aceste încercări au fost urmate cu stăruință și au căutat să fie practice și înțelese de popor. De aceea nici nu au avut rezultatele dorite.

„Asociațiunea“, dându-și seama de aceste lipsuri mari ale educației poporului nostru, dela 1 Ianuarie 1911, încearcă să facă un început serios pentru a străbate în masele largi ale țărănimii prin o „Biblioteca populară“, scrisă în limba și pe înțelesul poporului. La apelul ce l-a lansat au răspuns mai multe mii de țărani, înscriindu-se membri ajutători ai „Asociațiunii“, cu taxa de 2 coroane pe an, în schimbul căreia vor primi zece broșuri și un calendar în fiecare an. „Asociațiunea“ va începe deci a răspândi sistematic cultura în popor, trimițând, an de an, în casele țaranilor zeci de broșuri folositoare.

Aceste broșuri vor fi scrise toate în limba și pe înțelesul poporului. În o parte dintre ele se vor publica chiar lucrări cunoscute poporului, ca Alexandria, Povestea lui Arghir și Elena, Pilduirile lui Isop, Viețile sfinților, Poezii populare etc. Pe lângă aceste, se vor alege din literatura cultă toate povestirile înțelese de dânsul și se vor publica diferite sfaturi economice, financiare, morale, se va întocmi și o carte de rugăciuni etc.

Broșurile vor fi îngrijite și din punct de vedere estetic, lucru care s'a scăpat până acum din vedere. Noi credem că simțul frumosului trebuie cultivat și în popor cu deosebită grijă, de aceea broșurile vor și avea o înfățișare frumoasă.

Prin „Biblioteca populară a Asociațiunii“ credem că se rezolvă în parte și colportagiul de cărți, despre care s'a vorbit mult în anii din urmă, deoarece broșurile „Asociațiunii“ se răspândesc aproape în toate satele locuite de Românii din țara noastră. Și nădăjduim că țaranii se vor îndemna unii dela alții să se aboneze cât mai mulți la numita „Biblioteca“, așa că în curs de 2—3 ani „Asocia-

țiunea" va grupă în jurul ei mii de țărani, ca membri ajutători. Mai ales dacă toți cărturarilor fruntași dela sate își vor ști face datoria, suntem siguri că numărul membrilor se va putea urcă la zeci de mii.

Îndemnăm deci și la acest loc pe toți cei cu dragoste pentru țărănime să lucreze din răspuțeri pentru răspândirea acestor cărți, cari sunt chemate să dea un nou avânt culturii noastre naționale.

Oct. C. Tăslăuanu.

Sonete rusești.

I.

Cum stau cu tine la povești, îmi pare
Că negrul vâl al vremii se destramă...
Ce-i vis, ce-i adevăr, nu-mi pot da seamă,
Ci-mi sun' a basm cuvântul: fată mare...

Văd o copilă cum se joacă, sare
Și-aleargă prin grădină pân' o chiamă
Stăruitor din casă glas de mamă,
Când se pogoară tainica 'nserare.

Dar cine stă acum cetind la masă,
Uitând de orice joc și ștregărie,
De par'c'a fost cât lumea serioasă?

Și iarăș joc și răs și veselie,
De 'ntinerește și bătrâna casă
De farmecul tău sfânt, copilărie!

II.

Ce tristă-i astăzi casa cea bătrână,
Și parc'ă-s plânse florile 'n grădină...
Privește, n'au și ele fața plină
De lacrimi ca 'ncercata lor stăpână?

De-acum el n'o să vă mai ia de mână,
Sărmani copii, cu voi în câmp să vină...
Durerea mamei cine o alină,
Când el se va întoarce în țărănă?

La poarta casei un țăran își strânge
Încet pe dânsul țăndra 'ncăpătoare,
Se uită trist la geam în sus și plânge...

Pe cine-l plâng astfel de stropi când moare,
Aprins-a candelă ce nu se stânge,
Ci luminează 'n zile viitoare.

III.

E sărbătoare 'n țara... muscălească;
E ziua 'n care fû poporul mare,
El însuș domn de-acum peste popoare,
Să poată 'n voie să le asuprească.

Orașul e 'n veșmânt de sărbătoare...
Prin școli e ordin să-și împodobească
Băieți și fete pieptul, ca să crească
Supuși, de mici, puterii domnitoare.

Dar o copilă n'a voit s'anine
Pe pieptu-i a străinului cocardă,
Oricâte-ocări ar fi putut să-i spună...

Să știi c'atunci au prins mai vii lumine
Pe la morminte 'n candelă să ardă,
Și-a tresărit țărăna cea străbună!

I. Borgia.

Mignon.

I.

În sărbătorile Crăciunului poporeni auură o bucurie mare. Popa cel bătrân le vesti din ușa împărătească, cu glas înduioșat, că în ajunul Bobotezei nu va mai trimite crâsnicul și clopotarul prin locurile mărginașe, ci pe ficiorul său cel mai mare, care învăță în seminar rândueala popiei.

Eră cât p'aci să-l înnece plânsul. Vrea să mai spună bătrânul, că peste un an doi lasă în seama feciorului să poarte slujba întreagă, dar cum câțiva curatori începură a-și șterge ochii cu mâneca țundrei, își drese glasul, tuși de câteva ori și spuse, de încheiere, „Tatăl nostru“, întovărășit de șopotul mulcom al creștinilor.

Poporeni se împraștiară, luând anafură și sărutând mâna preotului. Și în ziua aceea înzăpezită vestea de bucurie se lăfi prin toate cătunele. Oamenii se gândiau să pună în orândueală ograda, nevestele dereticău prin căsuțe, iar fetele mari se gândiau la firul de busuioc ce-l vor cere popii celui tânăr, că tot mai norocos aveă să fie ca acela al crâsnicului.

Gerul începuse a se ogoi în preajma umblatului cu crucea și ghețușurile se topiau încet-încet sub razele piezișe ale soarelui. Părintele cel bătrân porni mai târziu, dar tânărul plecă cu noaptea în cap, să poată răsbi pretutindeni. Crâsnicul îl ținea de poavești:

„Ne-o dat Dumnezeu drăguțul o zi minunată, de să-i cauți perechea. Gândești că acuma intrăm în primăvară! Și nu-i ghețuș, nu-i zăpadă, mai mare dragul! În alți ani, ferească Dumnezeu, intrai în zăpadă până în genunchi — și seara când să ne desculțăm forfotia apa în cisme, de o auziai de departe. Apoi lunecușuri ca acele! Chiar pe râpa asta am pășit acuma-s doi ani o pacoste. Eram cu cantorul cel bătrân. Zice el: ține, mă, căldărușa cu aghiasmă, că eu trebuie să mă sprijinesc în băț. Aveă, săracu, o măciucă mare cu un piron în vârful. Vârî crucea în buzunar și plecă înainte. Eu după el cu căldărușa, că mie nu-mi eră frică. Aveam

niște potcoave nouă cu niște cuie numai ca acele. Cum își pune piciorul pe ghețuș cantorul meu, numai ce îl văd că dă odată din mâni și se prăvăle pe spate. Dau să-l sprijinesc și mă rostogolesc și eu. Și așa ne-am dus de-a rotogolu până în vale. Ne ridicăm noi, ne pipăim că nu ne-am frânt vreo coastă și ne scuturăm de zăpadă, că ne intrase prin mâneci și pe după cap. Mai aveam o casă și isprăviam cu slujba. Cantorul se uită la mine cătrănit: „Cum să intrăm noi la creștinul ăla, când nu mai avem apă sfințită?“ Iau eu căldărușa și bag de seamă, că pe fund mai erau câțiva picuri. „Ia, punem și o leacă de apă din părau și vor mai fi câțiva picuri și pe mătăuz“. Și așa am făcut. Dar cantorul tot bombăniă pe drum și mă rugă să nu spun domnului părinte nimic, că ne dă drumul... Așa am umblat noi, domnișorule!“

Tânărul ascultă cu un zâmbet de fericire poveștile crâsnicului. Se simția așa de fericit în ziua aceea, așa de ușor, încât îi eră necaz, că nu întimpină greutăți mai mari. Oamenii îl așteptau de departe, deschideau larg porțița și ușa dela tindă. El intră în căsuțele scunde, unde mirosul de sărăcie eră copleșit de fumul de smirnă: oamenii asvârliu pe jăratice câteva bucăți, când îl vedeau că vine. O dragoste mare îl cuprinse pentru acești oameni săraci și necăjiți, cari sărutau cu atâta pietate crucea și dau apoi să-i sărute și mâna. El și-o retrăgea în pripă, dar crâsnicul îi spuse să le întindă și mâna spre sărutare, căci altfel oamenii își pot închipui, că se ține mândru. Treceă din casă în casă, scoborînd prin hârtoape și urcând coaste țepișe, fericit la gândul că dă acestor bieți oameni necăjiți un prilej de înălțare sufletească. Îi venia să lăcrimeze, când se gândia la viitoarea lui muncă de preot, la multe lucruri minunate, pe cari își închipuia că are să le înfăptuiască negreșit, în entuziasmul celor douăzeci și unul de ani! Căsuțele își deschideau ușile scunde, ca să-i arate sărăcia neagră și necazurile de multe soiuri: aici un bolnav ce zăcea de ani îndelungați, dincolo trei băieți sgriburând în cămășuțe lângă

vatră, bătrâni neputincioși, ce se văetau în așternuturi, cerându-și moartea... Se întrebă fără voie: cum pot trăi oamenii sub povara atâtor mizerii? — înseninându-se iarăș când treceă prin o casă mai curățică, cu oameni veseli și îndestuliți.

Soarele eră în crucea amiezii, când crâsnicul îi arătă cea din urmă căsuță.

„Mai facem drumul până acolo, în vârful Măgurei, — și-am isprăvit! Acolo ne așteaptă și ceva de mâncare, apoi o luăm frumușel cătră casă. Cărnim repede în drumul de țară și ajungem cu ziuă“.

O adiere rece trăgeă dinspre vârful Măgurei, brazii își scuturau, în o pulbere diaman-tată, podoaba lor de zahăr.

Creștinul îi văzû de departe și le eși în cale.

„Pe aici, domnișorule, că am făcut parte!“

Căsuța eră destul de curățică. O femeie îmbătrânită fără vreme stă ghemuită lângă vatră, în care ardeau vreascuri de brad în trosniri și scânteieri neîntrerupte; un copilăș ca de patru ani se acăță de fusta mame-si, în straie curate, cu un deget în gură. Priviă la cei veniți cu un zâmbet, în care se amestecă și puțină teamă. De după cuptorul din tindă, unde vâlvătaia focului se luptă cu întunecul, apărû o fetișcană oacheșă, își potrivî cu gesturi grațioase năframa la tâmpile, și-o dete puțin pe spate, și venî să sărute crucea. Aghiasma se revărsă în picuri de argint pe părul ei negru, frumos pieptănat, cu cărare. Prinse mâna tânărului, o sărută, rupând în aceeaș clipă pe nesimțite, un fir de busuioc, pe care îl ascunse în sân. Nimeri și un flăcăiandru cu înfățișare de tâmpit, — un zâmbet vag îi întindeă gura până la urechi. Stăpânul casei lămurî:

„E un copil fără părinți. Șede aici la mine. Mai lucră câte ceva și îi dau de mâncare. E și cam năuc, nici n'aude cum se cade“.

Masa îi așteptă așternută.

Fetișcana intră, aducând pe un cârpător de lemn, bucatele. Eră îmbujorată la față și-și legase năframa la spate, ca nevestele. Tânărul măncă cu poftă; abia acum simțiă oboseala. Căldura îl moleșiă ca o haină blă-nuită, — și ochii iscoditori ai fetișcanei îl țintuiau locului, ca două săgeți de argint, muiate în otravă...

Sub tavanul scund și afumat, ființa ei radiă lumină, umplând de poezie cuprinsul acestei încăperi sărace. O priviă cu coada ochiului, — și fetișcana înțelese atragerea lui, cu acel simț de o rară fineță, ce l-a sădit firea în toate femeile frumoase. Zâmbiă într'una, scoțând la iveală șireagul alb al dinților și gro-pițele obrazilor.

Apoi, ca și când și-ar fi adus aminte de ceva, se ridică repede și trecû la năucul, ce stă lângă vatră, urmărind-o cu privirea ne-hotărită de idiot.

„Vai, Nicodime, d'apoi tu n'ai ce mănca, stăi că-ți aduc și ție“. Luă un blid de lut de pe perete, îl șterse și îl umplû apoi cu zeamă.

„Mănca și tu, Nicodime dragă, că îi fi ostenit!“

Eră în atenția ei pentru idiot un amestec de milă și de dragoste, — și tânărul o află și mai atrăgătoare în drăgălășia ei.

Se ridicară apoi și, mulțămînd bătrânului, se pregătiră de plecare.

Fata eră în ogradă și grăbi să-i sărute mâna. Tânărul o întrebă în glumă:

„Și ce ai să faci, drăguțo, cu firul acela de busuioc?“

Ea se înroși, apoi spuse, plecându-și ochii:

„Îl pun, la noapte, sub pernă, și apoi visez cu cine mă mărit...“

Și alergă chicotind, mai aruncându-i o privire din ușa tinzii.

Crâsnicul eră mai vesel acum, cu gândul la cina bună ce-i așteptă în casa popii celui bătrân. Vorbeă într'una, spuneă câte toate, dar tânărul nu-l mai auziă. O parte din sufletul lui rămăsese sub tavanul scund, în încăperea săracă, unde străluciau ochii de vrajă ai acestei arătări din basme. Nu o întrebasese nici măcar de nume, și în închipuirea lui înfierbântată cercă să-i deă un nume strălucit, să-i pună o diademă pe pletele-i negre. Mignon, — exclamă el ca trezit dintr'un vis. De bunăseamă ființa aceea gingașă nu puteă să fie odrasla unor oameni năcăjiți și lipiți pământului! Se rătăcise, poate vreodată prin întinsa pădure de brazi, când eră micuță. Și tăietorul de lemne a întâlnit-o, i s'a făcut milă de ea și a luat-o cu sine. Și a crescut apoi în încăperea aceasta săracă, adunând găteje și gătind de mâncare celor doi oameni,

cari nu erau părinții ei... Sufletul păstră, desigur, toată nobleța obârșiei înalte și zâmbetul ei, atât de neobișnuit în acest cadru al sărăciei, părea că spune: „N'o să rămân multă vreme aici... Va veni un Făt-frumos, îmi va pune diadema pe frunte, mă va lua în brațe și mă va duce departe, departe...”

II.

După două zile tânărul se înapoie la cursurile lui din seminar.

Petrecuse două nopți albe, cu ochii în tavan, și nu-și mai putea da seamă de lumea ce îl înconjoară. Vorbiă într'aiurea, strâmtorat, și numai noaptea se simțea la largul lui.

De cum închideă ochii, un zâmbet îi însenină fața, și adormia... Își închipuia că adormise; în realitate se svârcolia în așternut și vedenia fetei oacheșe îi zâmbea amăgitoare sau ironică, conștie de frumuseța ei biruitoare.

Îi simțea mânuța rece, cum îl mângăie pe frunte, în batjocură. O vedeă apoi îngrijindu-se de idiotul de pe vatră, aruncându-i, în aceeaș vreme, o privire ucigașă.

Se svârcolia în așternut, ca și când s'ar fi culcat pe un cuib de viespi.

Adormia abia când zorile scuturau perdelele, cu degetele lor violete...

În seminar, se mai însenină puțin. Prietenii sosiau sgomotoși din toate părțile. Ici-colo vedeai pe câte unul mai gânditor. „E amoretzat“, spuneau colegii, cu un zâmbet plin de înțelesuri.

El își ascundea taina cu dibăcie. Fățăriă voe bună și eră chiar gălăgios în discuțiile cu tovarășii — dar totuș rămânea adese cu ochii pierduți la geam, în lungile ceasuri de meditație. La cursuri, eră mai cu băgare de seamă. Privia țintă în ochii profesorului, cu hotărîrea să-l urmărească. Dar nu isbutia. Dela o vreme nu mai înțelegea nimic... Cuvintele îi sunau monotone, ca un murmur îndepărtat, din care nu putea să deslușască nimic.

Și mai eră un tovarăș periculos al închipuirii lui aprinse. Dealurile își scosese de mult culmile de sub învălișul zăpezii, un vânt primăvăratice trecea dealungul firii, o adiere ce-ți dă fiori, ridicându-te într'o altă lume își zicea singur: Ce înseamnă această halu-

cinație? Ce rost are să mă tulbur pentru această fată de rând, pe care n'o voi putea-o ridică niciodată alături de mine?

Dar toate aceste gânduri cumiți i se risipeau ca suflata de o vijelie lăuntrică, în clipa când icoana ei îi apărea senină și fragedă, cu ispititorul zâmbet pe buze. Se gândia atunci: Ce are a face? E și ea făptura lui Dumnezeu! E mai frumoasă ca toate femeile ce am întâlnit! Voiu trimite-o la școală un an doi, pe urmă o iau de nevastă!

După patru luni de sbucium, sufletul lui se renăscuse, par'că. Nu se mai agită gândindu-se la ea, nici se mai cugeta la imensa prăpastie ce-i desparte. A fost, desigur, o vedenie frumoasă, o clipă de înălțare sufletească, de uitare chiar — dar totul aveă să rămână neschimbat; fetița își va vedeă de treburile ei în căsuța săracă din vârful Măgurei, iar el își va vedeă de afacerile lui. Din focul de paie al acestei dragoste copilărești rămâne un pumn de cenușă caldă și vântul primăverii va spulberă-o ca pe-o jucărie...

III.

În vacanța Paștilor, când se apropiă de casă simți o dulce înfiorare. Privia dealurile cunoscute, cu înduioșare, încercând să deslușască cocioaba din vârful Măgurei, în care trăia ființa iubită, fără să știe ceva de dragostea lui. Va revedea-o, de sărbători, în biserică; va încercă chiar să-i spună câteva cuvinte și ea îi va răspunde sfioasă, cu capul în pământ. Și fata notarășului cea mândră, care își opriă de o vreme privirile asupra lui, nu va putea crede niciodată că el îndrăgise o ființă atât de umilă. Cum ar strâmba din buze, cum și-ar micșoră ochii verzui, spunând cu dispreț:

„Ce gust protestesc! Se vede că e din neam de țărani!“

În Sâmbăta Paștilor, plecă după prânz, într'o doară, la plimbare și se pomeni deasupra satului. Făcuse calea jumătate până la Măgură, fără să-și dea seama. Se oprî întrebindu-se: Încătrău? Ce vreau? Nu putea să intre în căsuța din vârful dealului, fără să se dea de gol. Eră o prostie! Pe urmă își dete seama: Ce are a face? Face o plimbare — și atât! Pe urmă intru, dacă tocmai e vorbă,

să cer un pahar cu apă — ce mai mare lucru! Poate o să mă mai astâmpăr văzându-o; poate o să mă cumițesc, nemai aflând-o așa frumoasă ca înainte!

Pădurea îl chemă amăgitoare, fremătând din cetini; tufele mărunte își întindeau ramurile înmugurite și sălciile din drum își aplecau, prietenoase, mătășoarele. Viorele sfioase își ridicau cu modestie căpșorul, în mângăierea caldută a soarelui. Pășia tăcut, cu gândul aiurea, fără să-și dea seama de frumusețile firii ce încercau să-l momească.

Depart, la cotitura drumului, se vedeă coperișul pleoștit al căsuței. Inima începù să-i bată cu putere. De-acum nu mai avea nici o ezitare; trebuia să meargă acolo: trebuia să vadă!

Își inteți pasul, luând o înfățișare cât mai indiferentă.

Un câne începù să hămăiască.

Omul ieși în ogradă și-l amuți cu câteva înjurături, apoi dând cu ochii de popa cel tânăr, își descoperi capul cu vădită părere de bine:

„Sărut mâna, domnișorule, te-a adus Dumnezeu iarăș pe la noi! Poftim în lăuntru“.

Tânărul se opri strâmtorat:

„Am venit, moșule! Iacă, am ieșit la plimbare și m'am încălzit; să-mi dai un pahar cu apă.“

„Cum să nu, domnișorule, da' poftim în lăuntru“.

El intră, încovoiindu-se sub ușa scundă și șezù apoi pe un scaun. Tinda eră goală; copilașul cel mititel dormia în păcel, acoperit cu țundra. Bău paharul până în fund, mulțumî bătrânului, apoi se ridică să plece.

Întrebă ca în treacăt:

„Cum o mai duceți cu lumea asta?“

— Rău, domnișorule! Bătrâna mi-a murit... fata încă pot zice că a murit... M'a făcut de rușine: a fugit cu năucul ce-l țineam slugă... Nu le mai știu urma“...

Tânărul se pomeni, la poala dealului, împletindu-se.

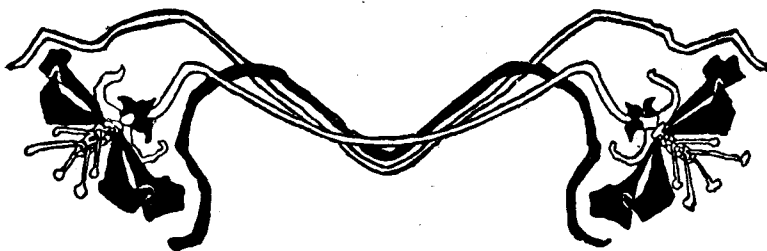
Ce rușine! Ce murdărie!

Capul îi țiuia, ca după o lovitură de măciucă în moalele capului. Lacrimi îi curgeau din ochi și în aceeaș vreme, îi venia să râdă, să țipe cu hohote ca un smintit. Se simția vindecăt dintr'odată de alucinațiile lui de copil naiv; eră, însă, o vindecare bruscă, o operație, cu prilejul căreia doctorul îi tăiașe și o parte din suflet: cea mai frumoasă.

Soarele scăpătase după muchea dealului; amurgul își întindea aripile uriașe de liliac. Pădurea conțenise din freamăt și viorelele nu se mai zăriau în iarba tânără...

Pășia încet, cu capul în pământ, având impresia, că coboară scările de marmoră ale unui castel, care se năruie în urmă-i...

Al. Ciura.

Moș-Crăciun.

Azi pe Moș-Crăciun l-așteaptă
Cu colaci, la noi în sat,
Astăzi merg copii cu steaua
Și ficii la colindat.

Văd în vis căsuța noastră
Sub cireșul alb de nea,
Ici-colo, tremurătoare
Se ivește câte-o stea.

Dintr'un sat vecin, prin noapte
Trei copii răzbat cu greu,
Cel ce duce steaua 'n mână
Dintre-aceștia trei, sunt eu.

Chivere de crai, și săbii,
Numai ieri și le-au cioplit, —
Nu cred să fi fost mai mândri
Craii cei din Răsărit.

Osteniți la casa voastră
Când ajung mai suflă-abiă,
Cel cu steaua da să plângă
A 'nghețat, ținând de stea.

Tu-i strângi mâinile 'nghețate
Și cu el îți prinzi povești,
Iar cu gura ta frumoasă
Sufli să i le 'ncălzești.

Ce frumos știu să colinde!
Cât de mici sunt și drăguți!
Tu de multă bucurie
Bați în palme și-i săruți.

Nu te 'nduri să-i lași să plece
Pe un ger așa la drum,
.....
— De-ai ști cine-i crăișorul,
Care-l sărutași acum!

Aurel Esca.

Risipă.

— Schiță. —

Pe vremuri: când lumea eră alta și cinstea
nu se cântăria cu dramul, când Dumnezeu
potopiă livezile cu prune și în struguri cu
mâna lui nevăzută strecură aiasmă parfumată
și leagăn nădejilor ofilite; când creștinul
mai găsiă razim în inima aproapelui și
încotro îți întorciai ochii vedeai grămezi de
vite lingând somnoroase bulgările de sare
puse în crăcană; atunci, când eră mai mult
răgaz în omenire, duminicile mai dulci, și
desculții visau la pacea raiului, supuși: pe
vremuri, în Ciupagea albă, răvășită pe măgură,
avea pământuri Eftimie.

Se săltase din sărăcime, din părinți cu
teamă cum e tot omul când n'apucă să-și
încurce cărările și nimic n'a isbutit să-l scoată
din ale lui.

*

Pandalios da bun fusese Eftimie, „grecul“;
prea se lăsă, vezi, pe logofăt, și prea-l pierdea
de subt ochiul lui de stăpân prin care toate
trebuie să se prefire, mai ales la o gospo-

dărie mărunțică astfel cum se brodisă să fie
asta, unde fiecă bob se strânge cu migală,
unde berechetul trăiește din sponciuri — iar
dacă ai minte să chivernisești în șoproneață
uscăturile aruncate primăvara pe mal de
apele Drâmbovnicului unflăte, ai cu ce amorți
iarna gerurile tăioase, nu mai scoți paraua
pe lemne; și-e mai mare dragul să privești
la friptura rumenită pe vreascuri, de nu știi
bine de vine dela o sărmană vatră de țară,
ori dela un baș-poleitor din București.

Huzureala avu durată scurtă, că se vede
omul e făcut să trăiască din amăgiri. Într'o
bună zi și-a pus pe foc condicile cu datorii,
și-a lăsat o clipă bocceaua pe prispă ca să-și
prinză în două noduri batista dela gât... Cu
încrederea oarbă a pășitului purtat prin multe,
pe lumină, că nu jecmănisese pe nimeni ca
să-i fie frică, și-a luat binișor potecuța spre
Zimnicea... Nici satul nu l-a blăstămat, n'a
cârtit în contra Domnului, limba nu și-a
spurcat-o cu ocări, ba chiar pe Iuda de lo-

gofăt l-a îngăduit să-i ducă basmaua până o ieși din comună...

Cum se cade, bietul! La despărțire, își trece ciomagul dintr'o mână într'alta „să nu-i dea stânga că-i ursuzluc“, și, cu capul în piept, cam amenințând de un picior, s'a pierdut printre tufele lui Duman, cu o umbră care jucă înaintea lui, subțire, că se apropia toamna și soarele îl bătea dela spate.

Poate n'ar fi locul să spun că boldeica roșcată, cu părul creț, s'a ținut după stăpân până la han. Închizând din ochi și-a întins botul ascuțit. Cu nările, mișcându-le, mirosia vântul. Ce i s'o fi părut că și-a luat de seamă. A chemat-o plesnind din degete, s'a bătut pe pulpă... nu s'a urnit! A fost ca nici de

înduioșarea asta a credinții nestrămutate să n'aibă parte.

Mai încolo, când l-a lăsat și piciorul cel teafăr, s'a ghemuit într'o codârlă de orzar. Ținându-se de cotoace, hurducat în toate părțile, a prins a piroti. Tot drumul i s'a arătat înainte o tarlă galbenă de rapiță înflorită, împânzită la soare, și din când în când, la câteun cap de răzor boldeica, dând din coadă, îl privia cu ochii ei sticloși, albaștrui...

Două mătuși, — tot femeile cu inima mai slabă, — vorbeiau între ele, lângă o glugă de coceni:

„Zii așa, praful s'a ales de munculița „Grecului?“...

— Da, zău, se duse ca un nor pe baltă“...

V. Cioflec.

Cântece de iarnă.

Stelilor din înălțime
Ce clipiți așa de ger?
Taina nu v'o știe nime
Că e drum până la cer.

De-ar fi cerul mai la vale
Oamenii v'ar ispiți...
Cât de trudă cât de jale
Stelilor v'ați prăpădi.

Teiu din preajma casei mele,
Singuraticule teiu,
Pleacă ramurile grele
Și-mi dă partea din poleiu.

Teiu înalt de lângă cale
Peste noapte-ai înflorit,
Tinde ramurile tale
Spune-mi unde l-ai zărit?

E ger, dă-mi mâna, stai cu mine,
Am înghețat până la os,
Mi-e dor de ochii tăi, de tine,
Mi-e dor de visul meu frumos.

Pe cer luminile s'aprend
Ne luminează — nouă,
Și-acum când brațele-mi întind
Începe-o vieață — nouă.

Vorbește-mi cum vorbeai odată
Cu al iubirii tale graiu,
E 'ntreagă firea mea 'nghețată
Și 'n inimă am flori de Maiu.

Topește ghiața să răsară
Câteva raze, și-i vedeă
Cum faci din iarnă primăvară
Și farmec din durerea mea.

Îți dau cununi de violele
Îți dau păduri de trandafiri
În schimb să dai vieții mele
Beția unei fericiri.

E ger, la noi e cald și bine
Covoare moi ți-aștern pe jos
Mi-e dor de ochii tăi, de tine,
Mi-e dor de visul meu frumos.

Tu m'ai iubit cum zorile de zi
Iubesc amurgul zilelor senine,
Eu te iubesc cum floarea din câmpii
Iubește stratul umed care le ține.

Din ochii tăi mi-a luminat
Ca o lucire sfântă,
Câmpiile s'au desghețat
Cuprinde-mă și cântă.

Dar tu mă crezi mai bună de cum sunt!
Îmi pare vis iubirea ta duioasă,
Ah, în curând o mână nemiloasă
Smâcînd, va smulge floarea din pământ.

O lasă-mă să stau departe
De-a vieții sbuciumare grea
Căci din dorințele deșarte
Nici una nu-i dorința mea.

Dac'ar mai fi a mea vre-una
N'ar trece 'n lumea cea de chin,
S'ar duce cum plutește luna
Prin nor s'ajungă la senin.

Teiu cu ramurile cruce
Zăpădite până jos,
Viscolul să te usuce,
Teiule necredincios.

Când vor fi toate cu floare
Tu să nu poți înverzî,
Că mi-ai spus taina la soare
De mă ceartă zi de zi.

Maria Cunțan.

Shakespeare.**Iuliu Caesar.**Trad. din englezește de *I. Borcia.*

(Urmare.)

Scena II. Acelaș oraș. O piață publică.

Intră, în procesiune, cu muzică, *Caesar*; *Antoni*, pregătit pentru alergare¹⁾; *Calpurnia*, *Portia*, *Deciu*, *Cicero*, *Brutu*, *Cassiu* și *Casca*; urmași de o mulțime mare, printre aceasta un *proroc*.

Caesar. Calpurnia, —*Casca.* Tăceți! Vorbește Caesar.

(Muzica încetează).

Caesar. Calpurnia, —*Calpurnia.* Aicea, soțul meu.*Caesar.* Te-așează drept în calea lui Antoniu
Când va începe a fugi. — Antoniu, —*Antoni*. Caesar, stăpânul meu?*Caesar.* În fug', Antoniu, nu uită s'atingi
Și pe Calpurnia; strămoșii spun:
Atinsă 'n alergarea asta sfântă,
Femeia stearpă scapă de blestem.*Antoni*. Voiu ține minte. Dacă Caesar zice:

„Să faci aceasta“, s'a îndeplinit.

Caesar. Porniți; și nu uitați vr'un obicei.

(Muzică).

Prorocul. Caesar!*Caesar.* Ha! Cine strigă?*Casca.* Să 'ncete zgomotul: — tăceți din nou!

(Muzica încetează).

Caesar. Cine-i cel ce mă chiamă din mulțime?
Un glas străbătător îmi strigă „Caesar“.
Vorbește; Caesar stă și te ascultă.*Prorocul.* Păzește-te de Idele lui Marte.*Caesar.* Ce om e-aceia?*Brutu.* Un proroc, îți spune

Să te păzești de Idele lui Marte.

Caesar. Aduceți-l în fața mea, să-l văd.*Cassiu.* Ieși din mulțime; uită-te la Caesar.*Caesar.* Ce-mi spui acum? Vorbește-mi înc'odată.*Prorocul.* Păzește-te de Idele lui Marte.*Caesar.* E-un visător; lăsați-l: — înainte.

(Sunet de trâmbiți. Ies toți, afară de Brutu și de Cassiu).

Cassiu. Nu mergi să vezi alaiul și serbarea?*Brutu.* Eu nu.*Cassiu.* Te rog să vii.*Brutu.* Nu-mi place jocul: îmi lipsește-o parte

Din firea cea vioaie-a lui Antoniu.

Dar n'aș voi să-ți stric plăcerea, Cassiu;

Te las deci.

Cassiu. Brutu, eu am luat de-o vreme seama:

Nu văd în ochii tăi prietenia

Și dragostea ce m'am deprins s'o văd:

Întâmpini prea respingător și aspru

Pe-un prieten care te iubește.

*Brutu.**Cassiu,*

Nu te-amăgi: de-mi e 'norată fruntea,

Neliniștea din fața mea n'o 'ndrept

Decât asupra mea. Sunt chinuit,

De-o vreme, de simțiri protivnice,

De gânduri ce sunt numai pentru mine

Și, poate, 'ntunecă purtarea mea;

Dar n'aș vrea să-mi măhnesc prietenii —

Și, Cassiu, tu fii unul dintre ei, —

Nici să-mi mai tălmăciți purtarea altfel

Decât că Brutu, biet, certat cu sine,

Mai uită să v'arate dragostea.

Cassiu.

Atunci ți-am înțeles greșit măhnirea

Și pentru asta îngropaiu în mine

Gândiri de mare preț, înalte lucruri.

Răspunde-mi, Brutu, vezi tu fața ta?

Brutu.

Nu Cassiu; ochiul nu se vede însuș,

Ci numai prin răsfrângere 'n oglindă.

Cassiu.

Așa-i:

Și foarte mulți se plâng că n'ai, o Brutu,

O astfel de oglindă, să răsfrângă

Spre ochii tăi ascunsa-ți vrednicie,

Să-ți vezi icoana ta. Am auzit

Pe mulți fruntași ai Romei — doar lipsia

Nemuritorul Caesar — cum vorbiau

De Brutu și, gemând sub jugul vremii,

Doriau ca Brutu să deschidă ochii.

Brutu.

În ce ispite m'ai atrage Cassiu,

De vrei să cat în suflet într'adins

Ceva ce nu e 'n el?

Cassiu.

Deaceea, scumpe Brutu, mă ascultă:

Fiindcă singur nu poți să te vezi

Ca 'ntr'o oglindă, eu, oglinda ta,

Cuvios, o să-ți descoper tot

Ce nu știi încă despre tine însuși.

Și nu mă bănuî, iubite Brutu:

De-aș râde tuturor, de-aș fi deprins

A-mi da iubirea ieftin orișicui

Mă 'mbie cu a sa; de știi că eu

Îi lingușesc și-i strâng la piept pe oameni

Și 'n urmă îi defaim; sau dacă știi

Că mă 'nfrățesc la chef cu toată lumea,

Atuncea să mă crezi primejdios.

(Sunet de trâmbiți și chiote).

Brutu.

Ce 'nseamnă chiotul? Mă tem că ei

Aleg pe Caesar.

Cassiu.

Da, te temi?

Atunci eu cred, că n'ai vrea să se 'ntâmple.

¹⁾ În ziua Lupercalelor, preoții, numiți „Luperci“, alergau, încinși cu brâne tăiate din pielea țapilor jertfiți, prin oraș, lovind în popor cu niște curele. Aceste lovituri se credea că au puterea să fructifice și să mântuie de păcate. Antoniu luă și el parte la alergare ca consul și ca mai mare peste „Luperci Iulii“.

Din drumul ei: deaceea e cu cale
 Ca sufletele-alese să se ție
 De cei de seama lor, întotdeauna;
 Căci cine n'ar putea fi amăgit?
 Nu-i plac lui Caesar; Brutu-i este drag:
 De-aș fi acum eu Brutu, dânsul Cassiu,
 Nu m'ar momi. Am să-i arunc la noapte
 Scrisori deosebite pe ferestre

Ca dela cetățeni deosebiți,
 Și toate amintind părerea mare
 Ce are Roma despre el; ascunsă,
 Să se 'ntrevadă 'n ele printre șiruri
 Dorința de mărire a lui Caesar:
 Și-apoi, să fie Caesar cât de tare,
 Îl răsturnăm, ori mergem la pierzare.

(Iese).

Cronică teatrală.

— Zile de sărbătoare, de Carlo Bertolazzi; *Bestia*, de G. Diamandi; *Luceafărul*, de B. Delavrancea. —

București, 28. XII. 1910.

S'au mai dat — ca premiere — comedia „Zile de sărbătoare”, de Carlo Bertolazzi, în trei acte, „Bestia”, de G. Diamandi, în patru acte și „Luceafărul”, de B. Delavrancea, în cinci acte.

1. Bertolazzi ne invită la trei sărbători: una într'un pension de fete, alta în parcul unui bogotan și a treia în casa lui, mai intimă și cea mai morală.

„Morală? Dar la ce preferința aceasta? Este o pre-judecată răsufletă”. Nu cred. Morala este o parte din fenomene și din noi și deaceea când ne măsurăm cu ele, fără să prinzi de veste, își spune și ea cuvântul său.

Firește nici atât de afișată, de subliniată gros, ca în piesa lui Bertolazzi nu-mi place. Prea multă predică, prea mult zel strică, mai ales că de cealaltă parte, a artei, se găsește prea puțină virtuozitate. Ea se simte în caracterul milionarului bine prins cu puțină lui cultură, dar cu inima la loc și căruia inima-i arată instinctiv, exploziv, drumul cel drept. Soreanu a jucat acest rol cu obișnuita sa putere de creațiune plastică.

Acțiunea este aceasta: La un pension se dă o serbare, la care mama unei copile distinse nu vrea să asiste. Copila nu înțelege de ce mamă-sa nu vrea și nu știe cât se teme mamă-sa că „cine-știe-cine” o va recunoaște și va descoperi astfel că biata copilă are o mamă compromisă. Dar cineva tot a recunoscut-o în treacăt, a spus în gura mare și fetele cari mai adineaori discutau pe Zola și ilustrațiile golașe ale unui roman au aflat de ce pun pe copila ei la „carantină”. (Fetele acestea au fost pe scena noastră mai rele decât eră de nevoie și foarte nedibace). Convorbirea cu fratele unei colege bune o face și pe ea „suspectă”, deși este numai nobleță și curățenie în tot ce vorbesc. Din acest mediu copila va fugi, va trebui să fugă la mamă-sa, la care se gândește mult și din care face, în mintea sa, o sfântă.

Actul II: Copila-și găsește mama la o serbare în parcul iluminat al milionarului. Mama, amanta lui, este cumpănită; dar amicii și amicele sunt beți, senzuali, destrăbălați. Ivirea fetei este întâia rază care sfârtică întunerecul în care se ascunde mama și iubitul ei. Acesta găsește repede fapta necesară: Din jurul unui suflet curat trebuie să dispară imediat toți necurații; toată societatea este isgonită cu un energic „la dracul cu voi, afară”.

Actul III: În casa „lor”. Mama va trebui să plece, să 'nceapă o viață nouă, de muncă, cu ea, cu copila care-i cere imperios aceasta. Trecutul se răscolește, se condamnă și — se și iartă, fiindcă „pentru tine” le-am făcut toate, afirmă mama.

Iertarea aceasta este pentru autor scena 'n care se descopere că trece foarte ușor peste conflicte grave, că nu poate săpă adânc în inimi; este aproape o inconsecvență în atitudinea copilei sau o lipsă de privire largă a minții ei, altfel, până aici, foarte alese.

Sfârșitul: milionarul ia de soție pe mama, a cărei copilă seamănă atât de mult cu copila lui cea moartă; parcă-i revine moarta, parcă amintirea ce-l muncește și-l ferecește în acelaș timp face loc și copilei și mamei ei. Un nobil tânăr, celce-i vorbise la serbarea din pension, va lua pe copilă. Fericire.

Artă simplă; un sentiment frumos în actul III; altfel emoții ce se suportă ușor sau și lipsă de emoții; iar unele părți comice (profesorul de muzică al pensionului și servitorii prostuți felicitând printr'un discurs pe stăpân de ziua lui) vrednice și de un teatru de bălcu.

»

D-l G. Diamandi își apără „Bestia” contra oricui vitejește. Și fiind abonat la „Democrația română”, în care apar răspunsurile războinicului, dar în adevăr generosului deputat și poet în proză socială, voiu ceti vrând-nevrând, și răspunsul la aceste observații. Îl rog să fie cruțător, dacă nici eu nu pot crede că „Bestia” este o „piesă” observată în toate amănuntele, dacă bănuiesc că are părți construite cu acea inclinare de critică crudă, anatomică din care socialismul și-a făcut totdeauna un merit, și de care aderenții lui nu pot să se lepede lesne.

Nu spun acestea pentru că orice artă, și arta dramatică în special, nu ar fi și construcție, dar construcția trebuie să fie atât de îndemânică și motivată încât să pară natură desăvârșită.

Bun este actul întâiu: O mamă din timpurile vechi, întrupare a celui mai sănătos instinct familial, demnă, cu îngrijire de tot ce atinge viața căsniciei, oprindu-se la distanță cu povețele ce-i curg apăsate și scurte din gura ce vorbește aproape biblic; și în fața ei fata ei, Nineta: conștiență tulburată de dorul de a fi personalitate, golicuine sufletească ce-și simte totuș cu enervare neajunsul, voință oarbă și chinuitoare; fondul

fiziologic din care răsăr atitudinile ei nu se simte încă; dar psihologia ei este reală. Bărbatul ei, Grigore Corman, un altruist, care iubește tot ce-i om, ce-i lume pe lângă el și departe de el, și pe ea, cu toate defectele ei, cu toată surprinderea ce-i pricinuește felul ei nebănuit.

Pionii sunt bine așezați, șahul se joacă consecvent: Mama ofensată se retrage repede, Corman rămâne același și suferă, iar Nineta oscilează spre personalitatea, la care poate ajunge: Iată, înțeleg ca ea să caute un ministru sau un viitor ministru, cu care să se ridice unde Corman nu vrea să ajungă; înțeleg ca acest ministru să fie și un amic al bărbatului; înțeleg ca în răzbunările ei să se opună dela un moment oricărei înălțări a bărbatului său, acestea fiind rezervate de-aici înainte amantului, soțului nou; dar scena în care ea-i spune lui Corman fără să roșască deloc că s'a „operat“, ca să nu mai poată face copii, pentruca așa să se „desrobească“ de sclăvia bărbatului, au simțit-o ca o brutalitate inutilă, după care nu mi-a mai păsat de ce va urmă.

Drama este a omului normal; mai rar și a celui anormal; și dacă este și a acestuia, în ce măsură? Acesta este chestia!

D-l G. Diamandi a crezut într'adevăr că, după ce-a aruncat în fantazia ascultătorului tabloul acelei operații acesta va mai vedea numai pe Nineta frumoasă și păcătuind, ori și mese de marmoră, cuțite, mâni de doctori care scormonesc într'un corp tânăr etc.? Să ne fi lăsat să bănuim așa ceva; să ne-o spuie atât de crud nu aveă nici un motiv: toată poezia se împotrivește anatomiei scopiților. D-l G. Diamandi a avut prea mult zel.

Vreți, firește, să știți și sfârșitul: Nineta va duce o vieță de desfrâu la București, unde „sunt bani“, căci operația aceea nu operează și setea de plăcere.

Dar se poate ca „Bestia“ să fie un document tipic (atunci, îndreptățit) al vremii. Nu știu. Nu cunosc bine lumea din care autorul și-a ales caracterele piesei și trebuie să zic: „De, mai știi, o fi și așa pe-acolo, pe unde noi n'am fost...“

88

„Luceafărul“, drama d-lui Barbu Delavrancea, desminte vorba nemțească că trei sunt toate lucrurile bune. În cazul de față al treilea, deși este încă „Luceafăr“, a rămas în urma „Apusului de soare“ și „Viforului“.

Petru Rareș vine din pribegie și bate în porțile castelului din Suceava. Mogârdiciu, bețivul bufon al lui Ștefăniță-Vodă stă de strajă și-l oprește în loc. Alarma adună toate străjile mirate, șovăitoare să-l primească ori nu. Nici vorbă de crezare. Vin boierii, cu logofătul Baloș în frunte. Rareș le cetește din cartea de rugăciuni ce-a iscălit chiar domnul Ștefan: că el este fiul lui; nu-l cred, căci un fel e scrisul și altfel iscălitura; se ivesc bănueli. Greutățile acestea desvoaltă simpatic actul tăiat în scene clare și grupat — grupa crescând — admirabil. Prea frumos este că o femeie, Oana, sora lui, care-l uitase, îl recunoaște după ce Petru îi spune clipitele morții lui Ștefan, când el și ea ingenuchiau

lângă sfântul lor tată. Este literatură, este ghici-ghicitoare că Petru povestește în persoana a treia; dar este și puțină răceală. Deadreptul vorbind, căldura vorbii puteă să lămurească mai repede, mai fierbinte. Dar nu-i nimic; nimic nu-i nemulțămitor. Este farmec și în alegoria povestii, este Orient în ea.

Interesul este mult mai scăzut în actul al doilea. Actul acesta este o concluzie, o constatare de rezultate dintr'o situație ale cărei puteri nu le-am văzut lucrând și prefăcând lumea. Elementul dramatic a scăzut. În schimb, o floare romantică, o Käthchen ca în Kleist, cade la pieptul Voievodului, copilărește, iubindu-i gloria și pe el, fără nădejde: este blonda Genune, care-l va urmă pretutindeni până când porunca lui Vodă îi va porunci să se întoarcă acasă, din munți, din drumul cătră Ciceu (tocmai în actul V).

Actul al III-lea se petrece pe câmpul de luptă cu Polonii: O luptă medievală, din care nu se vede nimic căci lupta este răspândită pe dealuri, prin văi, prin păduri. Dar istețimea face actul. Genunea lui Baloș și Vodă și Corbea sunt pe scenă ecurile mersului luptei. Ei vin, se duc, revin, vii sau răniți de moarte ca Corbea. Genunea nu pricepuse bine că Corbea o iubește, el nu îndrăznise să-i spună și 'n oțărîrea modestiei și 'n copleșirea patimei, Corbea se aruncă în dușmani tocmai unde trebuia să-i rupă cineva, pentru ca Vodă să învingă; murind capul lui se odihnește o clipită în palmele blondei fete, care nu știuse. Acest al doilea act de lupte și de învingeri (al treilea al piesei), se sfârșește cu un fior: Vin Turcii, acum! Să vie, strigă Vodă. Acum el s'ar crede în stare să 'nvingă o lume, nu numai pe Turci.

Actul al patrulea este al peripeției. Boierii sunt oboșiți, dușmanii sunt mulți și parcălabul Mihai, om lipsit de respect și grosolan — actorul Achille îl joacă și mai ști! — vorbește limpede. O mânie, o mutilare e tot ce poate săvârși Vodă acum. Căderea este evidentă.

Dar de ce nu cade scurt, aici, acum, c'un moment de mânie care amenință, care deschide o perspectivă de revenire?

De ce încă acel act al cincilea, în care Rareș doarme în munți, se odihnește, se vază, bea apă, se teme și dă unor pescari o pungă de bani, ca să-l treacă în Ardeal, la Ciceu? Actul a părut o diluare care s'a și simțit bine în sală. Actul e și în afară de acțiune, e un adaus mai mult epic decât mișcat dramatic.

Epicism este, ce-i drept, și în actele premergătoare; și dimpotrivă elementele dramatice sunt puțin și nici puținul nu se leagă prin nici un conflict central, cât de mic.

Rămâne însă frumusețea literară, cu toate că și ea scade sub cele două drame anterioare. Acolo scăpără un spirit care nu s'a pripășit și în „Luceafărul“ acolo funcționează o fantazie care uimiă adeseori. „Luceafărul“ se oprește depărțitor de înălțimile proprii operei lui Delavrancea, de ceace trebuie să ne pară și mai rău decât de lipsa nervului dramatic.

G. Bogdan-Duică.

Dări de seamă.

Ionescu-Quintus, *Căsnicii*. Roman dialogat. București 1910. Editura autorului. 1 vol. 8° 220 p. Lei 3.—

Observ un fenomen caracteristic în viața literară mai nouă. În timpul din urmă cer cuvântul tot mai mulți scriitori, sau amatori, cari fac parte dintr'un mediu social mai rafinat și cunosc mai cu deamănuntul sufletul și deprinderile așa numitului strat suprapus. Începe cu dinadinsul a se ridică un colț de perdea de pe viață, care nu trăia încă în literatură. Figuri variate, sau cel puțin figuri schițate din societatea modernă a clasei stăpânitoare, bărbați și femei în culorile cele mai realiste, conflicte și pasiuni pe o scară întinsă; stări sufletești dela idealismul cel mai pur până la cea mai vulgară banalitate, toate apar într'un amestec, nelipsit de interes. Mai ales femeia! Femeia clasei noastre culte a ajuns un adevărat mediu de încercare, sau un bun obiect de disecție: e ispitită, e urmărită, dacă nu chiar boicotată, până în cele mai mici intimități ale căsniciei. Este aceasta, evident, o influență a romanelor și pieselor franceze, unde femeia modernă e studiată în toate fibrele ei. Numai cât între literatura de pe malurile Senei și aceea de pe malurile Dâmboviței este o colosală deosebire: colo subiectele sunt tratate cu o rară rafinerie de stil și de spirit, de dragul căreia se iartă multe, pe când aici la noi cu lipsă totală de artă și cu mâni neîndemânatică, ceea ce nu se poate ierta.

După „Bestia“ domnului deputat Diamandi, piesa în care autorul a țântuit la deștălpul infamiei o femeie din aristocrația de astăzi, iată-l acum pe alt deputat, pe d-l Ionescu-Quintus, introducându-ne, aproape de aceleași mijloace rudimentare, în viața elitei române. Ridicând o perdea după cealaltă, ne lasă să privim o serie de scene, de figuri și moravuri, ne denunță taine din culise și ne zugrăvește mentalitatea acestui mediu, cu o sinceritate aproape brutală.

Ceea ce putem observa mai întâiu în această scriere este lipsa de calitate literară. D-l Quintus, după cât știm, a debutat cu un volumaș de epigrame și un caet de versuri umoristice, cari până acum nu i-au creat reputația de scriitor spiritual. Și defectele d-sale de formă, stilul cel sec și lipsit de culoare, fraza de o convenționalitate birocratică, cari îl împiedecă în mod evident de a reproduce stări sufletești mai subtile, dovedesc, mai ales în volumul acesta de proză, că d-l Quintus nu este un scriitor format.

Opera de față, cu toată asigurarea autorului, nu este un roman, căci romanul presupune o unitate de povestire și o încheiere, fără salturi, a subiectului construit. Ceea ce ni se dă, însă, aici, este mai mult o serie de fragmente dialogate cu retorism, din cari poezia și arta lipsesc cu desăvârșire și cari servesc autorului mai mult de prilej, pentru a-și așterne, în forma unor convorbiri, niște reflexiuni aproape vulgare pentru cetitorii de astăzi: asupra amorului, a căsătoriei și a fericirii sau nefericirii în căsnicie,

sau cu alte cuvinte asupra unor probleme de cele mai obișnuite în viața zilnică dela oraș.

Recunoaștem bucuros că în aceste convorbiri autorul știe să rămână câteodată inteligent avocat și pledează bine și pentru unii și pentru alții, dar în sfârșit problema este așa de răsbătută și așa de puține sunt momentele nouă asupra acestei filozofii sociale moderne, căreia d-l Quintus se consacră!

E bună sau nu e bună căsătoria? Aceasta este subiectul d-lui Quintus. Și ca să-și poată da un răspuns, el face ca Radu să se cunune cu Adina, — ștregar cel dintăiu, o sfântă cea de-a două. Și după doi ani de iubire în căsnicie, viața lor se resumă în certuri și împăcări. Atmosfera din casă străbătută de o dulce plictiseală: ea moare de dorul lui și el se aruncă în brațele vieții destrăbălate. Și aici intervine numai decât morala cazului: „Netăgăduit, că acela oare a născocit căsătoria n'a brodit-o, căci, mai întâiu prin firea sa bărbatul este poligam și femeia poliandă...“ După aceste drasticități, știm la ce să ne așteptăm. Adina, ca și bestia d-lui Diamandi, nemai voin să fie „plodoasă“ și văzându-se neglițată de bărbat, își dă seama de corpul ei frumos, își aduce aminte că viața e făcută s'o trăim și se aruncă în brațele celui dintăiu amant, ce i-a ieșit în cale. Și autorul se grăbește numai decât să facă și morala acestui caz, devenit cu tradare, și-și lasă eroul să ne declame următoarele: „Femeile! Femeile! Tot ce s'a vorbit și s'a scris mai rău în privința lor, nu-mi ajunge ca să exprim ceea ce gândesc despre ele, în clipele acestea. Ele au dărimat tot în mine, lăsând numai ruini. Și când mă gândesc că toată viața mi-am pierdut-o numai cu ele! Vream să am cât mai multe. Ce prostie! Nu sunt toate la fel? Sufletele lor sunt aceleași, doar corpurile le sunt deosebite...“

Iar argumentările continuă. Căsătoria se desface. Adina, măritată după altul, se convertește și ea la filozofia că „bărbații sunt ca pepenii: Trebuie să încerci câte șapte-opt, până să dai de unul bun“. Pornește un războiu destructiv în potruva ideii de căsnicie. Bărbații fac chefuri la „Flora“ cu femeile ușoare, iar soțiile lor pornesc în goană furioasă după concubini. Și toată starea asta de desfrâu, de viață destrăbălată, cu o vastă orientare în obișnuințele din lumea demiondului bucureștean, îi servește d-lui Quintus la întruparea următoarei încheieri anodine:

„Am ajuns la convingerea că nici o căsătorie nu poate să dureze. Absolut nici una... Niciodată o femeie nu aparține bărbatului cu totul. Ți-a dat corpul, dar gândirea a rămas a ei. Te arunci asupra ei, o săruți, o îmbrățișezi, dar nu poți să știi ce gândește ea în clipele acelea. Și apoi o femeie nu poate să placă numai unui bărbat. După cât te-a impresionat pe tine, tot astfel a mișcat și pe altul. Pentru ce acest egoism sălbatic, ca tu singur să guști din farmecul, pe care îl împărăștie acea femeie și pe ceilalți

să-i oprești. Căsătoria, dragul meu, trebuie desființată, fiindcă nu se potrivește nici cu firea oamenilor, nici cu moravurile, nici cu nevoile lor. Să se pună în locul ei uniunea liberă!...”

Ideile aceste sunt, firește, ale d-lui Quintus și nu e nevoie să ne identificăm și noi cu ele. Nouă ni se pare, dimpotrivă, că toate reflexiunile aceste, prin însuși conflictul psihologic atât de subred al acțiunii romanului, nu sunt motivate. Dacă autorul nu înțelege să pozeze, atât de vizibil, ca anti-burghez și ca teoretician al concepțiilor căsniciei libere, putea să dea povestirii sale o altă întorsătură, să înlădieze de pildă unul din cele două caractere principale și să ajungă tocmai la o morală contrară, la principiul — ce e drept atât de puțin romantic — al unirei în căsnicie!

Dar ceace ne interesează, după citirea acestei cărți, sunt numai două lucruri esențiale. Constatăm la fiecare pagină că tonul, în care autorul își desfășură teoriile sale, e lipsit de orice finețe și de orice profunzime și se mărginește la nivelul unor banalități curente. Pe de altă parte, însă, ne pare rău, că dintr-o lume cu deprinderi și convingeri atât de interesante, dintr'un subiect cu un fond sufletesc atât de complicat, d-l Quintus, tot din lipsa de talent literar, n'a putut să înfiripeze o operă artistică încheată.

✻

Ion Dragoslav, *Nuvela*. București, 1910. Tipografia „Gutenberg”. 198 pag. Prețul: 2 Lei.

Prin exagerările încăpăținate ale unui critic-patron, d-l Ion Dragoslav a fost pus până acum într'o lumină greșită. Eternele asemănări ale acestui critic așezau pe tânărul scriitor de povestiri când alături de Caragiale, când alături de Ion Creangă (cu care de altfel nu are altceva comun decât numele de botez!), când deasupra amândurora. Iar belșugul de ditirambe și de atribuții, ca „genial”, „aproape genial”, „capod'operă”, „aproape-capod'operă” și alte manopere de aceste înălțătoare, cu cari faimosul nostru critic își gratifică favoriții, au făcut ca altă lume mai echilibrată să se înstrăineze de acest Prâslea al prozei mai nouă și au îndemnat pe criticii altor reviste să-l nesocotească cu totul, sau să-l ocărăscă cu indignare, cum a făcut d-na Evan în prețioasele pagini critice dela revista din Iași.

Credința mea, însă, este, că cu d-l Dragoslav nu trebuie să fim așa de grozavi, nici în bine, nici în rău. Căci dacă acest autor este prea modest pentruca să cuceriască terenuri mai largi în opinia publică, el este totuși prea interesant decât să fugim de dânsul, sau să-l cocoloșim într'o notiță trecătoare. E interesant, zic, și ca făptură și ca scriitor. Când îl vezi cu fața lui de o bălaie bătrânețe prematură, încreșită ca o pară uscată în cuptor; când îl zărești, așa plouat și sfios pe la vreo ușă de cafenea, sau prin vreo sală de bibliotecă, ființa lui stranie te surprinde, ca a coșatului din poveste. Dar când te privește cu ochii lui cei pistriuiți de pete galbene și de o lumină sperioasă; când îți râde el în față, cu răgușala aceea de

om trudit și începe să-ți vorbiască, vezi numai **decât**, că știe multe, că poartă cu sine fapte și amănunte cu grămada, pe cari le știe rândul cu limpezime și le poate însoți de câteo glumă nimerită și de câteo observație plină de înțelepciune primitivă.

Este un aer bătrânesc în ceace d-l Dragoslav ne scrie în acest volum. Vorba d-sale e cam strânsă, cam fără culoare și stăruitoare în lucruri de amănunt. Verva tinerească și elanul lipsesc. Gluma blajină este aceea a țaranului moșneag și cuminte, deprins a spune și obscenități, într'o formă mai inofensivă. Subiectele sunt cam insignifiante, căci sunt scoase dintr'un mediu de oameni mărunți și bețivi, din cari numai cei mai buni artiști pot să creeze suflute, iar diletanții numai oameni de o zi, cu patimi mărunte și așezați cel mult în cadre bine zugrăvite. Tot ce e mai bun în volumul d-lui Dragoslav sunt desigur interioarele de case sărace, de înfundături de străzi bucureștene, în cari se lăfăește mizeria neagră a cărciumelor de noapte. Un fel de bohemie de suburbii se desprinde din toate amintirile aceste povestite.

În „Stafia”, bucata cea mai bine susținută, autorul ne duce în atmosfera comediilor lui Caragiale și se folosește de absolut toată maniera acestuia, de tipurile lui, de glumele lui, de frânturile lui de limbă stălcită, pentru a produce impresia ridicolului, povestind un episod cu o scenă de tradare, după sistemul desnodat al „Scrisoarei pierdute”. Dragostea vinovată dintre eomisarul de poliție don Papurică și vecina sa coana Zoița, soția băcanului nea Costică, amintește evident subiectele lui Caragiale cu glumele cele ieftine și cu partea lor burlescă, dar are și o parte originală în crearea simpatică a unei fantome sugestive și în minunata fixare a unui prototip de sergent de stradă „ale cărui bocănituri repezi sunară în noapte, par'car fi mers cineva într'o biserică goală...” În schița următoare bohemul nostru petrece o noapte la un prieten bețiv din capul orașului, iar cuprinsul unei case de bețiv, rustic, banal, disgrațios este prins cu putere deosebită de zugrăvire. Acelaș subiect îl repetă d-l Dragoslav cu vădită predilecție în alte două schițe, în „La masă la un prieten” și în „Ca să-mi deie și-o cafea”, în cari revin aceleași scene de mizerie socială, aceiași bărbați și femei, căzuți în stare de semi-tâmpire prin brutalitatea obiceiurilor și prin vitregimea vieții zilnice. În aceeaș lume și cu aceeaș ironie amară ne transpune apoi în alte bucăți, în cari tratează cu deosebire vieța funcționarilor de poliție, a comisarilor și sub-comisarilor de mahala, cu „secțiile”, la cari se bea atât de mult și se fac glume așa de banale. Micii slujbași, cari își beau „aperitivele” într'o cărciumă povârnită și sosind acasă, se ceartă cu onorabilele lor jumătăți, sunt iarăș ființe, cari inspiră pe nepretențiosul nostru prozator la câteva improvizări. În toate aceste pagini posomorâte, evocătoare de icoane și stări inferioare, apare câteo clipă mai senină. În două bucăți și anume în „Sticla cu vin” și în „Spovedanie” d-l Dragoslav ne desvălește un colț mai duios din propriu-i suflet, cu părți de o unică nai-vitate și stângăcie, cu un fel de sentiment de dragoste

foarte ciudat exprimat și de o foarte simpatică timiditate. Călătoria aceea în tren către Frâsineni, în compania unei d-șoare institutoare și nehotărârea buimacă a îndrăgîtului de a-și face datoria, e o notă distinsă în acest volum.

Neapărat, nu se poate contesta, că frumuseți de amănunt se găsesc și în acest volum al d-lui Dragoslav. Monotonia subiectelor însă și lipsa de a putea aprofundă măcar unul din caracterele sale, sau de a da temelor tratate o desăvârșire artistică mai vizibilă și o vervă mai plină de temperament în părțile glumețe, ne fac să credem că tăria acestui talent nu este complet redată în aceste schițe. Volumul este intitulat „Nuvele” prin exagerare.

II. Chendi.

⌘

Sextil Pușcariu: „*Zur Rekonstruktion des Ur-rumänischen*”. Sonderabdruck aus der Festschrift Meyer Lübke I. Halle a. S. M. Niemeyer. 1910.

În această recentă lucrare a sa d-l Sextil Pușcariu supune unei analize nouă chestiunea atât de mult discutată a locului, unde, și a timpului, când s'a format limba românească străveche

Cu un vast aparat de cercetare filologică examinează erorile metodice ale istoricilor și filologilor, cari au emis diferite teorii sau ipoteze în această chestiune de importanță primordială pentru istoria națiunii și limbii române. D-l Pușcariu nu urmărește scopul de a construi prin această lucrare a sa o nouă teorie, ci mai mult de a îndrepta erorile vechilor teorii și de a clătină încâtva temelile șubrede și puțin rezistente ale unora dintre ele.

Astfel d-l Pușcariu arată, că este o greșală în felul cum s'a pus până acum chestiunea, că limba română s'ar fi format sau numai în Nordul sau numai în Sudul Dunării. Prin comparația celor 4 dialecte ale limbii române (daco-, macedo-, istro- și megleno-român) culegându-se elementele lexicale comune, se poate dobândi o imagine a limbei române-străvechi. Fiind asemănările între cele 4 dialecte destul de mari și însemnate, după părerea d-lui Pușcariu e imposibil a nu admite un teritor comun, locuit de poporul român înainte de desfacerea limbii lui în dialecte.

În punctul acesta se deosebește d-l Pușcariu de d-l Iorga, care în a sa „*Geschichte des rumänischen Volkes*” a făcut încercarea de a prezintă dialectele daco- și macedo-române ca două limbi deosebite, deși în raport de apropiată înrudire una cu alta.

Examinând mai amănunțit teoria d-lui Onciul, care susține și probează continuitatea Românilor în nordul Dunării, dar atribuie importanță mai mare, decât alți istoriografi ai noștri, și Românilor dela sud, cercând chiar să explice prin o admigrațiune, ce s'ar fi întâmplat în secolul al IX-lea dela Sud la Nord, anumite fenomene limbistice comune dialectelor daco- și macedoromâne, d-l Pușcariu constată, că această teorie nu se poate sprijini cu argumente filologice hotărâtoare, dupăcum nu se poate nici aceea a d-lui

Ovidiu Densușianu, care n'a făcut decât să repeteze ceea ce a spus d-l Onciul.

Din punct de vedere metodic, — spune d-l P., nu e corect a susține; că patria străveche a Românilor ar fi fost în Sudul Dunării, numai fiindcă în limba lor se pot arăta unele influențe albaneze și fiindcă Albanezii locuiesc astăzi în Sudul Dunării. Deoarece nu se știe aproape nimic sigur despre originea Albanezilor nici despre așezările lor în cursul veacurilor de mijloc, cu aceeaș dreptate se poate afirma contrarul: Albanezii au fost în vechime așezați în Nordul Dunării, unde limba lor a putut fi influențată de limba străveche, daco-română! Astfel după d-l Pușcariu, e de prisos a recurge la ajutorul teoriei cu admigrațiunea din Sud, când elementele limbistice comune s'ar putea explica cu mai multă probabilitate, tocmai în mod invers.

Spre a supune rezultatul cercetărilor sale filologice și unei controle istorice serioase, d-l Pușcariu s'a adresat profesorului dela universitatea din București, d-lui V. Părvan, care i-a confirmat acest rezultat comunicându-i, că după convingerea științifică a D-sale și Albanezii au fost așezați mai întâiu în Nordul Dunării, de unde s'au tras în mod pacinic și pe neobservate spre Sud, în răstimpul dela sec. III.—VI.

În felul acesta problemei despre formațiunea limbii și poporului român i se dă o nouă direcțiune de cercetare, din care, după studii serioase și argumentări temeinice, va rezulta probabil o soluțiune mai mulțămitoare și mai apropiată de adevăr.

I. L.

⌘

Dr. Ilie Gherghel: „*Zur Frage der Urheimat der Rumänen*”. Wien, Gerold & Co. 1910.

D-l Ilie Gherghel, discută aceeaș problemă ajungând, mai ales pe baza cercetărilor lui Hasdeu și Jung — la rezultatele cărora mai adaugă și D-sa unele considerațiuni istorice și filologice — la încheierea, că patria străveche a Românilor a fost în Nordul Dunării și că teoria d-lui Onciul cu admigrațiunea din Sud nu se poate susține. D-l Ilie Gherghel arată în câteva locuri, că Rösler aveă obiceiul să citeze în mod greșit cronicarii bizantini, și pare a împărtăși părerea lui Hasdeu, că Albanezii de azi sunt urmașii triburilor trace: Costoboci, Carpi și Bessi, cari pe timpul împăraților Aurelian și Diocletian au trecut din Dacia în Sudul Dunării. D-l Gherghel pare ceva cam pornit contra d-lui Onciul, ale cărui argumentări le numește într'un loc „*Un-gereimtheiten*” (pag. 20). Iar despre întreagă teoria admigrațiunii, pe care d-l Pușcariu o consideră în lucrarea sa (pag. 52) drept „*geistreiche Theorie*”, d-l Gherghel afirmă, că a fost riscată și infructuoasă (pag. 23: „*Mithin entfällt auch die Grundlage für die sogenannte Onciul'sche Theorie, die eigentlich zu lange einen Zustand des Friedens, aber auch der Unfruchtbarkeit in der einst vielumstrittenen Rumänenfrage zeitigte*”).

I. L.

Cronică.

Cea mai națională tovărășie. Apostolul mișcării cooperative dela noi, dl V. C. Osvadă, în foaia sa „Tovărășia“ a făcut propunerea să se înființeze o mare tovărășie pentru producțiunea și valorizarea țesăturilor și cusăturilor românești.

Nu vrem să lăsăm nerelevantă această propunere, pe care o găsim de cea mai mare importanță și care nu e tocmai greu de realizat.

În vremea din urmă arta noastră poporală a trezit un interes viu nu numai la noi ci și în străinătate. Frumosele combinații de figuri, discreția și eleganța colorilor, fineța executării și bogăția motivelor din arta noastră țărănească sunt adevărate comori de artă decorativă. Ele nu-și așteaptă decât maestri, cari să le dea o aplicație întinsă. Unii dintre străini au și început să exploateze frumusețea motivelor românești, făcându-și un frumos venit din munca țărancii noastre. Există mai multe întreprinderi ungurești, cari umplu piețe:le din Austria, Germania și Anglia cu fel și fel de țesături românești. Și la noi s'a făcut un început frumos. Avem două ateliere de industrie casnică, unul în Sibiu și altul în Orăștie, cari au executat lucrări de toată frumusețea. Dar în lipsa mijloacelor materiale și în lipsa debușeurilor din străinătate ele sunt silite să lucreze în mic. De aceea înaintează cu greu.

Propunerea d-lui Osvadă e venită deci la timp. Prin asocierea forțelor noi credem că în scurtă vreme industria noastră casnică poate lua un avânt neașteptat și nevisat de nimeni. Realizarea propunerii ne pare ușoară, fiindcă avem o organizație care trebuie numai consolidată, centralizată și lăfită. Sunt reuniunile femeilor noastre din diferite centre. Aceste reuniuni se pot transforma cu ușurință în întreprinderi comerciale pe baze cooperative, înscriind ca membre ale reuniunilor pe toate femeile, doamne și țărance, cari vor plăti o anumită cvotă. În părțile, unde nu sunt asemenea reuniuni se pot cu ușurință înființa. Fiecare reuniune ar susține un atelier, care ar primi comanda și care ar executa în atelier cu ajutorul țărancilor mai iscusite lucrările mai fine și mai grele, iar restul lucrărilor l-ar împărți țărancilor la sate. Astfel s'ar putea comercializa chiar și portul țărănesc și prin urmare în multe părți s'ar putea și salva. Reuniunile ar avea o federală sau mai multe federale cu o centrală, cari ar îngriji partea artistică și comercială a industriei casnice. Noi accentuăm în deosebi partea artistică, care e hotărîtoare pentru întreaga întreprindere. Pentru a reuși pe deplin bineînțeles că la început vor trebui învinse mai multe greutăți. Înainte de toate trebuie colectat materialul. Începutul e făcut, iar continuarea, mai ales dacă se va face în legătură cu „Muzeul Asociațiunii“, nu e tocmai grea. Scriitorul acestor rânduri într'o singură excursie de zece zile a adunat aproape 300 de motive cu totul necunoscute până acum. Materialul adunat va trebui, rând pe rând, publicat în ediții ieftine, ceea ce iarăși se poate face

prin mijlocirea „Asociațiunii“. Pentru toate lucrările de acest soi și pentru compoziții de modele noi va trebui angajat un pictor, care să stea exclusiv în serviciul tovărășiilor pentru industria casnică.

Iată cum ne închipuim noi realizarea propunerii d-lui Osvadă. Într'o conferință prealabilă a delegațiilor reuniunilor noastre de femei s'ar putea stabili întreg programul de activitate. Cele două ateliere existente sunt chemate să iee inițiativa. (Codru.)

8

Paul Heyse. Premiul Nobel pentru lucrări literare a fost decernat la sfârșitul anului trecut scriitorului german Heyse. P. Heyse este o personalitate, care aparține deja istoriei literaturii, cu toate că scrie și acum, din când în când, cu putere juvenilă. — Prin anii 1880 a fost atăcat cu multă vehemență, de cele mai multe ori neîndreptățită, din partea tinerilor iconoclaști ai timpului, din partea aderenților naturalismului cras, care era la modă. Ce nu le cădea bine elevilor lui Zola? Frumusețea formei o desprețuiau, fantazia o țineau în lanțuri, adâncirea psihologică era un lucru — de cele mai multe ori — neînțeles pentru ei. Toate calitățile acestea le avea Heyse, unele mai pronunțate, altele mai puțin pronunțate. — Lupta a trecut: din Heyse vor rămâne câteva nuvele și volume de traduceri frumoase. Nuvelele lui se disting printr'o eleganță de formă, câteodată, excesivă. Un arbiter elegantiarum al condeiului de multe ori, ceea ce firește să nu fie pe plac realiștilor. Din cauza acestui „odi profanum vulgus“, care se prefăcea de cele mai multeori chiar într'o abandonare a sentimentelor proprii. Scrierile lui au uneori ceva glacial și ceva manierat și ceva prețios. Simțesti lipsa spontaneității autorului sub scâpărările de spirit sau forma impecabilă. Brandes l-a caracterizat odată bine, asemănându-l cu un sculptor, care din mulțimea de forme scoate în relief contururi, profiluri și caracteristici, cari îl țintuiesc locului, de dragul formelor frumoase.

Are predilecție pentru descrierea vieții din Italia, pe lângă descrieri minunate din viața Germanilor din Sudul-Germaniei.

Într'un timp când nuvela germană era în decadență, a tipărit o serie de volume: „Deutscher Novellenschatz“ (Cămoara de nuvele germane, 24 vol.), în care a publicat o mulțime de nuvele de seamă, având marele dar, de a se ști desbrăcă de invidia personală și de a pregăti cărarea și pentru alți scriitori talentați. Colecția a avut un succes hotărîtor pentru beletristica germană. (A fost tipărită în colaborare cu scriitorul Hermann Kurz.) I-a urmat alte două serii — 14 vol. de nuvele din literaturile streine și 24 vol. de nuvele germane. În colecțiile acestea au primit botezul de sânge câțiva scriitori talentați, între alții și Maria de Ebner-Eschenbach.

Nuvelele lui mai cunoscute sunt: „l'Arrabiatta“,

„Fata din Treppi“, „Portretul mamei“, „Călătoria după noroc“, „Cuvinte, cari nu se uită“, „Norocul din Rothenburg“, „Credincios până la moarte“, „Iorinda“, „Doi prizonieri“ și multe altele, căci Heyse a scris peste 100 de nuvele.

În 1910 a împlinit 70 de ani de viață. Premiarea lui se poate considera ca o recompensă pentru întreaga lui activitate.

S'a încercat și pe terenul dramatic, dar fără să aibă succese mai trainice. „Maria din Magdala“ (1899) a avut să se lupte cu censura, celelalte piese, deși au unele calități, nu s'au putut menține pe scenă.

În romane a lovit de multe ori în potravnici săi (mai cunoscute: „Copiii lumii“ și „În paradis“) urmărind tendințe cu același spirit de grandezza, deși cochetează mult cu tema exotică, predilectă contrariilor săi moderni.

Traducerile sale din Leopardi, Giusti, A. Negri, G. Carducci se disting printr-o formă desăvârșită. Un spirit de adaptare aristocratic. În școala lui a umblat traducătorul de astăzi al lui Molière și Rostand, Ludovic Fulda, autorul „Prostului“. Aceeaș cale, școala italiană, a avut-o și Richard Voss, talentatul nuvelist german, din care e tradusă și la noi o nuvelă. (Insula morților, trad. de Andreiu Bârseanu).

Cetitorii români pot să-și dea părerea despre talentul lui Heyse, citind nuvela „Doi prizonieri“, care a apărut de curând în „biblioteca Lumina“ Nr. 4 (numărul 30 bani). Nu pot judeca valoarea traducerii, fiindcă n'am citit-o¹⁾.

Alte traduceri nu cunosc. (Dr. H. P.-P.)

⌘

Conferența literară dela Oradea-mare. Zilele de 25 și 26 Decembrie 1910 au fost de o deosebită importanță pentru oaspeții aleși, cari s'au întrunit din toate colțurile provinciei bisericești unite, în strălucitul palat al P. S. Episcop Dr. Demetriu Radu. A fost un prilej de a se întâlni oameni, cari nu se cunoșteau decât după nume, de a se schimbă idei, de a se împrieteni cu toții, în vederea aceleiași ținte comune: ridicarea nivelului presei și sprijinirea literaturii bisericești, prin un ziar ce se va înființa, prin reviste și broșuri. S'a hotărât înființarea unei societăți literare-culturale, cu menirea de a adună în decursul acestui an capitalul necesar, exmițându-se și o comisie pentru elaborarea statutelor. Conferența a fost prezidată de P. S. L. Episcopul de Oradea și cel dela Lugoj, cari au condus desbaterile cu multă înțelepciune și cu recunoscuta vervă oratică. În discuțiile ce s'au încins, s'a remarcat îndeosebi necesitatea de a sprijini presa bisericească și ridicarea ei la un nivel corăspunzător, conform cerințelor vremii.

Desigur situația preoțimii noastre s'a schimbat așa de mult înspre bine, încât sprijinirea literaturii este azi pentru clerul nostru mai mult ca un simplu obligament moral. Se cetește puțin în familiile preoților noștri și nu sunt chiar excepționale cazurile, când nu se cetește decât literatură străină. Și, în părțile mai

mărginașe — spre Nord-Est — nu s'ar putea spune despre toți, că ar vorbi o românească destul de acceptabilă...

Conferența dela Oradea-mare e cel dintăiu pas concret pentru realizarea unei activități, ce nu mai poate întârzi. În amestecul de brăne roșii și reverenzi tivite cu violet, câteva brăne negre stau cu sfială, în colțul drept al mesei bogate și P. S. Episcop Radu. — în largă-i marinime — n'a uitat să închine un pahar și în sănătatea acestor tineri, pe cari i-a numit cu epitetul la ordinea zilei: „oțeliți“. Le-a cerut sprijinul în marea muncă culturală, unde clerul trebuie să-și facă și el datoria de onoare.

Am părăsit, cu foarte bune impresii strălucitul palat din Oradea, unde s'a pus temelia unei activități culturale, ale cărei roade sperăm să le vedem în curând. (Al. C.)

⌘

Traduceri bune din nemțește. Vorbind de poeziile fără număr ale scriitorilor mai noi și văzând multele probe de forme frumoase în atâtea alcătuirii poetice, mai adeseori am avut ocazia să ne facem întrebarea: de ce oare tinerii noștri autori de versuri, cari de obicei nu dispun de un puternic fond de originalitate, nu-și întrebunțează calitățile lor de formă făcând traduceri bune din limbi străine? Limba noastră, cu formele stilistice, a făcut progrese literare enorme, a devenit bogată și mlădioasă și este atât de potrivită pentru a redă astăzi capo-d'operele celei mai rafinate literaturi din Occident și cu toate astea atâtea diletanți se mărginesc la producțiuni submediocre, în loc de a se face folositori prin o serie de traduceri din autorii cei mai de seamă ai literaturii universale. La noi în Ungaria se cetește puțin franțuzește, la frații din Regat și mai puțin nemțește, așa că atâtea comori ale celor două popoare culte ne rămân închise pentru prea multă vreme și ne împiedecă astfel ajungerea la acelaș nivel de orientare, la care sunt popoarele cu râvna cuvenită pentru cunoașterea literaturilor străine.

Ne gândim la acestea toate, primind din București o broșură — desigur prea mică și prea redusă, pentru a i se da importanța unui eveniment literar — o broșură cu traduceri de versuri din câțiva autori germani, printre cari Goethe, Schiller, Lessing, Heine și Lenau, făcute cu destulă îngrijire de un tânăr necunoscut, care iscălește B. Nemțeanu. Traducerile aceste, sunt făcute la întâmplare, dar toate la un loc constituie o lectură destul de curentă. Elegiile romane ale lui Goethe, balada „Scufundătorul“ a lui Schiller sunt desigur grele probleme pentru un traducător și oricine ar fi autorul tălmăcitor, trebuie să recunoaștem calitățile lui. Ne place că în versurile lirice traduse nu rămâne banal ca cei mai mulți dintre traducători ci ne evocă farmecul originalului, ca de pildă în „Pastelul marin“ al lui Goethe. Și ne bucurăm, că după atâtea inși (bine înțeles afară de St. O. Iosif!) câți au tradus în batjocură pe Heine, s'a mai găsit unul, care să nimerescă și pe românește măcar în parte tonul acela șăgalnic din cântecele lui răsfățate:

¹⁾ Nu s'a trimis nici Redacției.

Red.

*Pășesc printre flori, — și ca ele
Eu simt cum încep să 'nfloresc;
Pășesc ca prin vis și ca 'n vise
La fiece pas șovădesc.*

*O, ține-mă bine, iubito,
De dragoste-s beat, ca de vin
Și-s gata să cad la picioare
Și parcul de lume e plin...*

După toate aparențele d-l B. Nemțeanu e tânăr și e la începutul activității sale și, de nu ne înșelăm, nu este nici Român. Oricum însă calitățile descoperite în probele aduse în această broșură, ne îndeamnă să-l indicăm editorilor, ca pe un folositor traducător de versuri germane.

✽

† „Convorbiri critice“. Ni se scrie din București, că revista „Convorbiri critice“ a profesorului Mihail Dragomirescu încetează. De fapt ea murise de mai nainte, căci în realitate, în timpul din urmă, dedea probe de lipsă totală de viață. Articole lungi și apariții cu intermitențe sunt totdeauna semne critice, că vremuri grele se apropie. Colaboratorii revistei făceau infidelități maestrului și treceau pe față în tabăra vechilor „Convorbiri literare“. Cuibul d-lui Dragomirescu se umplea el mereu de alți pui golăsei, de alți colaboratori începători, dar vai! puii n'aveau aripi și la cea dintâiu încercare de zbor, cădeau în neantul acesta de deșertăciuni și se prăvăliau peste râpă. Și a venit o vreme când bunul acesta părinte al tuturor copiilor literaturii române n'a mai voit să ofere bogatele ceaiuri de Luni, nici pâne cu unt, nici pesmet pentru câte o poezie și atunci golul s'a făcut pe îndelete și coloanele au rămas pustii și vântul a venit să spulbere toată vorbăria vânturată.

Bietul d-l Dragomirescu! Pățania d-sale cu ceaiul și cu băieții ademeniți cu pesmeți, ne amintește o anecdotă recentă. Cică un misionar catolic, plecând să încreștineze pe Americani, a găsit, ca cel mai bun mijloc de a ademeni lumea să vină la biserică, e tocmai tutunul. Și împărțea cu drag tutun în fiecare Duminecă și alergau Americanii la biserică și cântau „aleluia“ în fiecare Duminecă. Dar vremea trecu, tutunul se sfârși, misionarul nu mai avea ce să împartă și într'o Duminecă se pomeni, că nici picior de American nu-i mai calcă în biserică. Desperat el chemă pe credincioși să vină și să cânte „aleluia“ și să se închine la altarul Domnului. Dar americanii plini de ironie răspunseră:

— „Nix tobac... nix haleluia!“

Fără tutun n'au mai cântat haleluia și fără ceai și pesmet cine să-i mai cetească versuri acestui fenomenal misionar estetic? Iată, o fatalitate ca oricare alta! Se duc atâtea reviste în magazinul de vechituri, rămânând pradă moliilor și dascălilor cântăritori. Mai eră loc acolo și pentru „Convorbiri critice“!

✽

Mecanica socială. Acesta este titlul unei lucrări de sociologie în limba franceză a d-lui ministru Spiru Haret. Un adversar politic al d-sale, d-l C. Rădulescu-

Motru, scrie următoarele despre această carte: „Mécanique sociale poate fi trecută printre cele mai merituose încercări ce s'au făcut în timpul din urmă în scopul de a constitui o metodă sigură în știința sociologiei. D-l Spiru Haret are încrederea că prin aplicarea matematicii la sociologie, cunoștințele sociologice, dacă nu se vor înmulți, se vor preciza, însă, și se vor sistematiza mai bine. Rezultatele obținute după urma aplicării matematicii la câteva alte științe experimentale întăresc cu desăvârșire încercarea d-lui Haret. Fizica, chimia și chiar biologia au tras multe foloase din subsumarea lor adevărilor abstracte matematice. În timpul din urmă la aceste științe s'a adăugat și economia politică. În principiu nu este nici o obiecțiune de făcut. În fapt, însă, toți aceia, cari au voit să aplice matematica la fenomenele sociale s'au izbit de marea complexitate a acestor din urmă fenomene. Fenomenele sociale sunt nu numai complexe, dar adeseori, prin faptul că ele implică ereditatea, sunt cu neputință a fi izolate unele de altele. Și fără această izolare nu se poate face aplicarea matematică.

D-l Spiru Haret își dă perfect de bine seama de greutatea întreprinderii. Împrumutând cuvintele lui Emile Picard, dânsul zice în introducere: „Aceste speranțe sunt poate himerice. Pe terenul mișcător al vieții, unde figurează un număr enorm de variabile, este poate cu neputință să formăm ecuațiuni funcționale pentru anumite stări mijlocii, cari să aibă apoi rolul ecuațiilor diferențiale din fizica matematică. Dar, dacă filozoful poate face rezerve, nu este nici un pericol ca matematicianul să abandoneze vederile lui îndrăznețe, cari îl împing într'o direcțiune fecundă“.

În lucrarea d-lui Haret se găesc mai multe părți originale și interesante, cari ar merita să fie cunoscute și la noi.

De încheiere subscriem și noi exclamațiunea d-lui Rădulescu-Motru:

„Cine ar fi crezut, că în mijlocul sbuciumărilor politice petrecute între anii 1907—1910 în România, să se găsească un gânditor care să fie una și aceeaș persoană cu omul politic cel mai amestecat în aceste sbuciumări politice, — un gânditor care să găsească timpul să se reculeagă și să scrie, fără ură și părtinire, o Mecanică socială?!“

✽

Știri din Bucovina. Discursul d-lui prof. univ.

Dr. Mathias Friedwagner. Cu prilejul înăugurării noului an universitar (Vineri, 9 Dec. a. tr.) profesorul pentru limbile romanice, d-l Dr. Mathias Friedwagner — marele filoromân — a ținut, în calitatea sa de rector magnific, un discurs festiv despre „Poezia populară la Românii bucovineni“. În cei 35 de ani, de când există universitatea din Cernăuț, d-l Friedwagner este primul rector, care s'a gândit și la noi, Românii. D-sa este cunoscut de mult ca unul dintre puținii străini, care se interesează cu dragoste de limba și literatura noastră. Acum, stând în fruntea comisiei bucovinene pentru colectarea poeziei și muzicii populare — pornită în toată Austria la inițiativa

ministerului cultelor și al instrucțiunii — a avut prilejul să cunoască mai bine decât oricând comorile poetice, ascunse în cântecele noastre populare.

Dăm discursul d-sale în rezumat:

Poeziei populare române nu i s'a dat interesul și atenția cuvenită. În Bucovina e de remarcat colecția regretatului folclorist S. Fl. Marian, afară de care nu e aproape nici o lucrare mai însemnată pe acest teren. În felul acesta comoara poeziei populare a fost dată uitării. Multe cântece frumoase din vremurile bătrâne s'au și pierdut, cele nouă rămân necunoscute. Își câștigă deci un mare merit ministerul cultelor și al instrucțiunii prin faptul, că a dispus colectarea și edarea poeziei și muzicii populare. Urmându-se acestui imbold s'au colectat până acum în Bucovina mai mult de 10.000 de texte și peste 1500 de melodii. La colecțiile textelor s'au distins îndeosebi părintele Dim. Dan (Straja), apoi avocatul Dr. T. Bocancea (Câmpulung), învățătorii Vasile Hușan (Dorna), I. Bolocan și T. Simionovici (Vicov), studenții Hrinco, Lițu, Tomiac ș. a. La colectarea mai anevoioasă a melodiilor au excelat d-nii: Al. Voievidca, învățător (Boian), cel mai harnic colectator, și Victor Vasiloschi, judecător i. p. (Cernăuț), apoi d-nii: Burduhos, Morariu și Procopovici, profesori (Suceava), Is. Ieșan (Bihaci) ș. a.

D-l prof. Friedwagner face apoi o scurtă analiză a poeziei populare române:

Ritmul e de obicei troheic, rimându-se tot câte 2 sau 3 șire; versul are de regulă 3 sau 4 picioare.

O pildă:

Două fete frumoșele
Mi-au luat mințile mele,
Una 'naltă și subțire
Și la trup făcută bine...

Intonarea e după tipul: „Frunză verde peliniță...“ totuși nu e totdeauna regulată, mai cu seamă în cântece:

Cine-a făcut dragostile
Fie-i trupul ca florile.

În cântecele aceste se oglindește întreaga fire a țaranului nostru. Românul bucovinean apare mai blând, nu aprins ca în alte părți. Suferințele trecutului, durerile prezentului află o strălucită interpretare în „doină“:

Cine-a zis doina, doinița,
Arsă i-a mai fost gurița!

Patima aprinsă e mai rară. Un popor, ce iubește atât de mult, nu mai are loc în inima sa și pentru ură. Bunătatea iasă pretutindeni la iveală. În „cântecele cătănești“ întâlnești adese soldați, cari plâng, când își aduc aminte de cei de acasă.

Străinătatea o urăște:

Așa-i omu 'ntre străini
Ca și pomul între spini!

Dragostea nenorocită, căsătoria nefericită, fără mângâiere, e adese obiectul cântecelor triste. La logodnă

copila urmează chiar contra voinții sale dorința părinților. În curând însă, aducându-și aminte de flăcăul iubit și părăsit, se vede desamăgită. Pe bărbat îl numește atunci „uritul“.

Legătura Românului cu natura e foarte strânsă. Pentru lună și soare arată chiar o venerare: „sfântă lună“, „sfântu soare“. Deasemenea se vede o dragoste deosebită pentru unele animale. Cucul e solul dragostei. Codrul, pe care-l numește „frate mai mare“, e prietenul intim, căruia-i destăinuiește dorul și jalea. Prutul și Nistrul mai degrabă înghiață de milă pentru durerea omenească, decât de ger. Întreaga natură e antropomorfă.

Pe lângă poezia lirică mai sunt poezii epice, balade, cântece haiducești...

Pentru nunți și joc sunt versuri ocazionale: strigături și chiuituri, adese foarte satirice. —

Stăruind discursul, d-l Dr. Friedwagner dă cetire unor traduceri germane bune, făcute de d-sa, ale mai multor cântece românești.

* *Soc. muzicală „Armonia“ din Cernăuț* a dat zilele trecute un concert mare și-o reprezentație teatrală. Programul concertului, foarte bine alcătuit și executat cu o precizie uimitoare, e următoarea: 1) F. A. Gaevert: „Îngerul și fecioara“ (cor mixt). 2) F. Schubert: „Rugăciunea“ (cor mixt cu soli). 3) G. Dima: „Cu trupul lui Hristos“ (cor bărb. cu solo la bariton), E. Caudella: „Dochia“, baladă (solo tenor cu acomp. la pian). 4) G. Dima: „Copilă tinerică“ (cor mixt). 5) E. Mandicevski: „Toarce, puică, toarce“ (cor mixt). 6) „Hora Severinului“ (cor mixt), E. Caudella: „Sergentul“, baladă (solo bariton cu acomp. la pian). 7) G. Dima: „La mijloc de codru des“ (cor mixt). 8) G. Horhocea și Dr. C. Popa-Radu: „Foaițe verde“ și „Auzit-am auzit“ (cor mixt cu acomp. la pian). 9) E. Mandicevski: „Lăcrimioare“ (cor mixt cu acomp. la pian). 10) E. Caudella: „Pohod na Sybir“ (cor mixt cu solo de tenor și acomp. la pian). Cu prilejul acestui concert am făcut, însă, o regretabilă constatare: publicul român din Cernăuț s'a arătat foarte indiferent: în sala spațioasă a „societății filarmonice“ au fost de față abia 50 de persoane, dintre cari cea mai mare parte studenți, elevi și eleve.

Reprezentația teatrală, însă, a reușit bine. Sala era ticsită, fapt, care ne face să credem, că publicul român cernăuțean e mai doritor de teatru românesc, decât de alte prestațiuni artistice, cari se repetă mai adeseori, fără a fi toate la înălțime. — S'au jucat piesele „Ea e nebună“, dramă în două acte de Melesville, traducere din franțuzește, și „Jertfa“, dramă într'un act de Ion G. Miculescu. Cea dintâi n'a plăcut. A fost o alegere nu prea norocoasă. În schimb, cu atâta mai splendid a fost efectul „Jertfei“ lui Miculescu. A excelat d-na Aglaia Onciul, în rolul nenorocitei mirese a lui Ștefan.

„Armonia“ pregătește acum alte piese teatrale. Se va juca și „O scrisoare pierdută“ de Caragiale, sau se va da o operetă de E. Caudella.

* *Cursuri universitare pentru popor.* La Suceava a deschis d-l prof. univ. Dr. Sextil Pușcariu (11

Decembrie, 1910), ciclul de cursuri aranjate de „comisia cursurilor universitare pentru popor“. D-sa a vorbit despre „Schife din istoria literaturii române în jumătatea întâia a secolului al XIX-lea“. Public destul de numeros, putea fi, însă, și mai numeros. Cu un interes deosebit a fost ascultată conferința d-lui Pușcariu. D-sa a făgăduit să mai revie la Suceava cu o altă conferință. Ar fi surprinzătoare vestea, că d-l Pușcariu se duce și în celelalte orașe, uitate, ale Bucovinei, ținând cursuri de felul acesta.

Al doilea conferențiar pentru Suceava va fi probabil rectorul universității din Cernăuț, d-l Dr. M. Friedwagner.

* *Studentul I. E. Toronțiu* a edat o serie de cărți poștale (10 bani bucata) cu chipurile câtorva bărbați mari ai neamului nostru: 1) Const. Morariu, prof. de teologie la Cernăuț (1835—1875). 2) Vasile Iancovici, prof. de teol. (1806—1866). 3) Vasile Cocârla (1836—1894). 4) N. F. Negruțiu (1848—1890). 5) Ștefan Ștefureac, prof. (1845—1893). 6) G. de Popovici (1824—1898). 7) Dim. de Costin (1853—1902). 8) S. Fl. Marian (1847—1907). 9) E. Hormuzachi (1812—1874). 10) Tudor cav. de Flondor (1862—1908). 11) Mitropolitul Silvestru Morariu Andrievici. 12) Delavrancea. 13) Părinții „Școalei Române“ din Suceava. 14) I. Agârbiceanu. 15) Alex. Mocioni. 16) Dr. Augustin Bunea. E o faptă foarte bună, care merită toată încurajarea.

* „Academia“ ortodoxă, soc. academică a teologilor români din Cernăuț, a luat laudabila hotărâre de-a edita înainte de Sf. Paști o broșură pentru popor de cuprins religios-moral, istoric și literar, închinată arhimandritului de scaun Miron Calinescu, cu prilejul jubileului său de 50 de ani de preoție. E prea bine cunoscut dorul de muncă serioasă al acestei societăți academice, care nu de mult, sub prezidenția d-lui Cotos, a edat un „Almanah“ literar foarte bine îngrijit. Se așteaptă cu nerăbdare această broșură făgăduită.

* *O altă hotărâre frumoasă.* „Soc. damelor române“ din Suceava într-o ședință din Decembrie a pus la cale aranjarea unei serie de șezători literare, muzicale, declamatorice, teatrale... pentru Duminecile de iarnă. D-nii S. Procopovici, V. Morariu și C. Sorocean își vor da concursul, fapt, care garantează o reușită splendidă a acestor șezători. (B.)

88

Grigorescu. În acest număr publicăm două reproduceri heliografate după tablourile lui Grigorescu din colecția Eugeniu Carada. Aceste tablouri sunt din epoca primă a activității lui Grigorescu și anume „Fetița pădurarului“ de pe vremea când studia frumusețile naturii în pădurile de lângă Paris, iar „Ciobanul italian“ trebuie să fie zugrăvit în pribegiile lui prin Italia. În amândouă trăește gingășia și seninătatea, care caracterizează pictura maestrului Grigorescu, despre care vom mai avea prilej să vorbim.

Poșta Redacției.

— *Manuscrisele nu se înapoiază.* —

V. Din „Sihastrul“ merită să reținem strofele dela început:

Sus în stânca detunată,
Un sihastru-și are casa;
De bătrân, la brâu i-ajunge
Barba moale ca mătasa.

Ochii spălăciți de zile
De abia-i se văd prin gene
Și cu greu mai caută 'n cartea
Cu foi galbene de vreme.

De n'ar fi concepția și versificația așa de copilăroase, bineînțeles s'ar putea publica în întregime.

I. S. G. Ca o imitație după Heine o putem publica la acest loc:

De mi-ar cunoaște...

De mi-ar cunoaște florile iubirea
Și sbuciumul din inima-mi pribeagă,
Cu mine 'ndurerate ele-ar plânge
Și-ar frânge-atunci durerea mea întreagă.

De-ar ști privighitorile 'n grădină
Cât de 'ntristat și cât de bolnav sunt
De jale 'nvinse 'n faptul inserării
Ar prinde să îngâne-un tainic cânt.

Durerea mea cea fără de hotare
De mi-ar cunoaște-o palidele stele,
S'ar cobori de sus din înălțime
Și-ar stă străjere dorurilor mele.

Dar ele toate nu-mi pot ști durerea...
Ci numai una îmi cunoaște chinul;
Ea singură mi-a sfâșiat nădejdea
Și 'n inimă mi-a picurat veninul.

Ch. B. Regretăm foarte mult că nu putem publica cele patru poezii.

St. L. Câmpulung. Se vede că nu cunoașteți țărani, pe cari voiți să-i descrieți. Unde i-ați auzit d-voastră vorbind așa: „Deaceea cred eu, că tu ești prea bun și ai o inimă prea nobilă pentru mine, decât ca să suferi neplăceri din cauza mea“. Așa vorbesc țărancele din Bucovina? Celce descrie vieța țăranească numai fiindcă e la modă, fără să o cunoască, dovedește că nu prea are ce căută în literatură...

Aviz!

Onorații cetitori cari au primit numărul prim și vor primi și pe al doilea se vor considera abonați ai revistei. Ceice nu doresc să intre în șirul abonaților noștri sunt deci rugați a ne înapoia amândouă numerele.